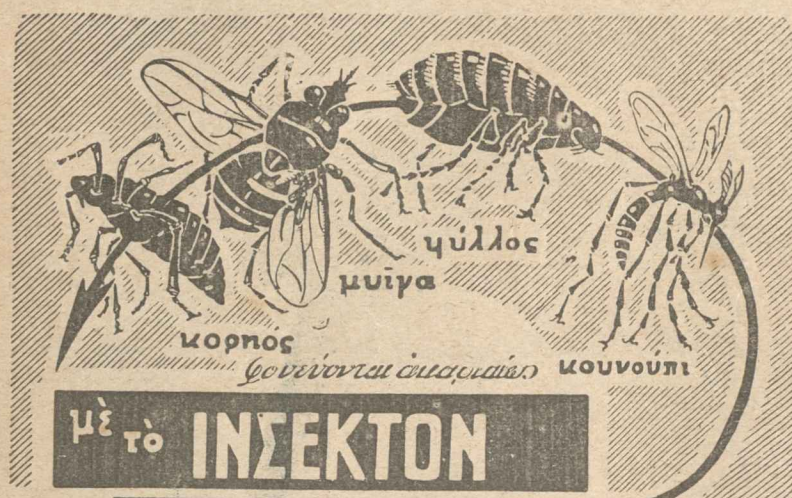

ΕΒΔΟΜΑΙΑ

Ε/253

5.8.32

Το ισχυρότερο
ε' αποτελεσμα-
τικό τε ρονευμα-
ριστου ορυθς
κυττου

Δ.Κ.ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ
ΑΘΗΝΑΙΣ

Εμπειρισμένο
υπό του
Υπουργείου
Υγιεινής

ΤΣΙΝΤΕΣ - ΓΑΝΤΙΑ - ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

καθαρίζονται και βαφονται έκ νου εις οίονοδή τοτε
νέους χρωματισμούς: θελήσετε εις το 'Ηλεκτροκίνητον
Γερμανικόν βαφείον Δερματίνων ειδών

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 25" Β' ΘΡΟΦΟΣ

με τα πγκοσμίου φήμης Γερμανικά χρώματα Cetva

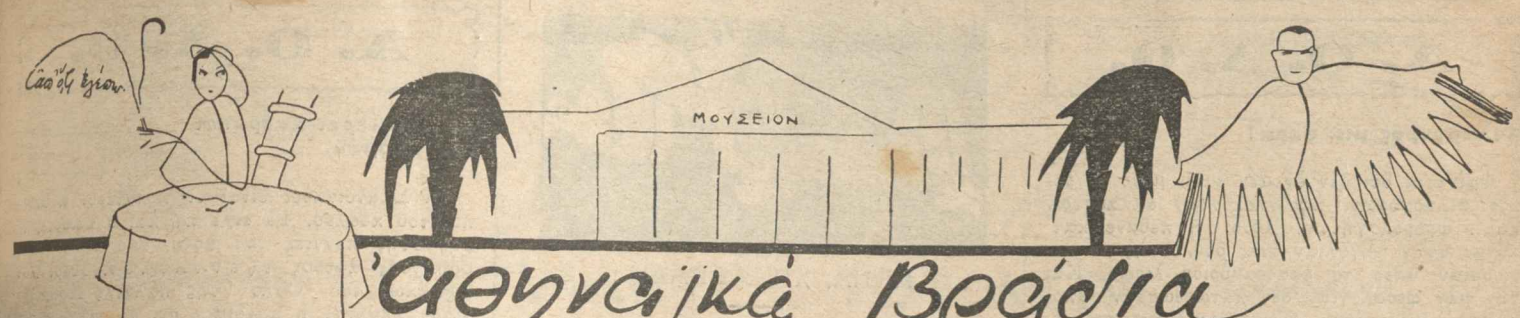
'Η έργαζα του Έργοστασίου μας ήγγυημένη.

Είμαι πουνδραρισμένη καθ' όλην την
ημέραν. Έγλύτωσα από την γιαλάδα
της μύτης Εύρηκα επί τέλους την
πούδρα που ήθελα και αυτή εινε η
Πούδρα ΡΟΔΑΛΙΝΗ

ΠΟΥΔΡΑ
ΚΡΕΜΑ
ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ
ΣΑΠΟΥΝΙ
EDELWEISS

Πώς μπορεί ένας 'Αθηναίος να περάσει την βραδιά του;
Να ένα έρωτημα που ειδικά το καλοκαίρι παίρνει την σημασία
ένος καινούργιου Σαϊκοπηρικού έρωτήματος.

Κι' αλήθεια, δεν είναι και τόσο απλό πράγμα η καλή κι
ευχάριστη διάθεση μιας βραδυάς, όταν μάλιστα η βραδιά
αυτή έρχεται έπειτα από μιαν ημέρα όπου το θερμόμετρο κυ-
μαίνονταν μεταξύ των τριανταπέντε και σαράντα βαθμών υπό
σκιάν, και η πυρακτωμένη ασφαλτος λές κι' ένέκρωσε τα
περύγια των άνεμοτήρων του κα' όλα τα άλλα αξιοτίμου

Αίόλου που μένει ακίνητος στα υπόγεια
των ανακτόρων του εκλιπαρώντας κι' αυ-
τός ο ίδιος λίγη δροσιά για τον εαυτό του.
Γι' αυτό δ'ν υπάρχει κάτι που μας απα-
γολεί της στιγμές α'λτες περισσότερο κι'
από την κρίση-την οικονομική είτε την
πνευματική-από τα δράματα της τιμής
και της αυτοκτονίας, από τα έκθετα και
τά έκτεθειμένα, αυτό το κάτι είναι το πέ-
ρασμα μερικων ώρων, και πιο συγκεκρι-
μένα των όλγων ώρων που μεσολαβούν
από της δέκα τ'ω βράδυ ίσαμε της δυ-
τρείς το πρωί.

Η πραγματική 'Αθήνα το καλοκαίρι ζή
την νύχτα. Την νύχτα αναπνέει, την νύχτα
κινείται, την νύχτα διασκεδάει. Αφαιρέ-
στε της την νύχτα: θα πεθάνη άμέσως από
άσφυξία. Είναι σαν να βγάξετε απ' την
ατμόσφαιρά της τον άέρα. Η ημέρα δεν
την ενδιαφέρει. Της είναι τόσο αδιάφορη,
σαν να μην υπήρχε διόλου. Μακάρι να γί-
νουν όλα ρημαδιό. Δεν θα της καή καρφή.

Άλλωστε την δουλειά αυτή την έχει αναλάβει αυτές της ήμέ-
ρες ο μεσημεριάνικος ήλιος. Η ύπαρξίς της φαντάζει τόσο
κούφια και τόσο άδεια, σαν κενό ασκί. Φτάνει που υπάρχει η
νύχτα. Αυτή είναι η βασίλισσα. Η ημέρα δεν είναι παρά μια
καμαριέρα που μας κρατά στον προθάλαμό της, ώσπου να
τελειώσει η δέσποινά της την από μαύρο άραχνένιο τούλι και
κεντημένη με μύρια αστέρια πετράδια τσελέττα της.

Η νύχτα! "Ενα ποιήμα που όσο κι' αν οι σίχοι του μας
είναι γνώριμοι σαν τον ίδιο τον εαυτό μας, μας προξενούν κά-
θε φορά που τους διαβάζουμε μιαν καινούργια ζοηρή και
τρυφερή συγκίνηση...

Η νύχτα! Μια γυναίκα που μας παραδίδεται κάθε βράδυ,
και που όσο λικνίζομαστε στην θέρμη της αγκάλης της, τό-
σο μεθόμμε καιπιο πολύ από το δλότελα δικό της άρωμα'...

Η νύχτα! "Ολόκληρη η ζωή
μας! Το ξεκούρασμα. Η εϋθυ-
μία. Το γέλιο. Η διασκέδαση...

Τι άλλο θα μπορούσε, ύστερα
απ' όλα αυτά, να μας απασχολή
περισσότερο; Τίποτα! Και το
μεγάλο αυτό έρώτημα που τίθε-
ται σ' όλους μας, και μ'α, συγ-
κινεί τόσο πολύ, είναι απόλυτα
δικαιολογημένο.

Ποϋ θα περάσουμε τη ν
βραδυά μας;
Θέλετε να κάνουμε έναν μικρό
περιπατάκο μαζί; Ευχαρίστως
θα δεχόμουν. "Ετσι; "Ωραία!
Πάμε λοιπόν...

το του. Μά τώρα κ'ποιος χριστιανός σκέφτηκε να κάνει ένα
κέντρο, και πριν 'π' το κέντρο να φτιάξη ένα κήπο, πράσινο,
δροσερό...

Κι' ο κήπος έγινε, το κέντρο άνοιξε, και για την καλλιτε-
ρη επιτυχία του μια δεκάδα από μουσικούς ανέλαβε την φρον-
τίδα να διώχνη απ' τους κοιρασμένους έγκεφάλους μας της
άνιαρες σκέψεις και της σκοτούρες της ήμέρας. "Ίσως-ίσως
στους δέκα αυτούς ά.θρώποις το κέντρο χρωστά το μεγα-
λύτερο μέρος της επιτυχίας του. Είναι η
πρώτη φορά που άκούσαμε μιαν πειθαρχη-
μένη όρχήστρα, ένα σύνολο άρτιο, μια μουσι-
κή που το βιολί δεν άγνοεί τί παίζει το σα-
ξόφωνο ή το πιάνο. Ντυμένοι όλοι πάντα μ'
ένα ομοιόχρωμο πουκάμισο, και μια ίδια
γραβάτα, λές και θέλουν να δείξουν μ' αυτό
πώς και σ' αυτές ακόμα της μικρολεπτομέ-
ρειες συμφωνούν και συντονίζουν τά γού-
στα τους...

"Ο κήπος λοιπόν, το κέντρο, και πάνω απ'
όλα η όρχήστρα, που ξεφύτρωσαν ένα πρωί
σαν θαύμα ανάμεσα στην ξεραίλα που πε-
ρικλούσε άλλοτε τον χώρο του Μουσείου, έ-
ξασφαλίζουν κάθε βράδυ μερικές ευχάριστες
ώρες στους ταλαιπωρημένους και κáθιδρους
αθηναίους.

Άλλά υπάρχει ακόμα κάτι, που ο διευθυν-
της του κέντρου ασφαλώς δεν τώχε σκεφτή
να το συμπεριλάβη σ'της προσπάθειές του
να φτιάξη ένα κέντρο ευχάριστο. Και το κάτι
αυτό ήρθε άπροσκάλεστο να προστεθ' κοντά

στα άλλα. Είναι η παρέας των ήθοποιών, των δημοσιογρά-
φων, των καλλιτεχνών που κάθε βράδυ μαζεύονται εκεί. Οι
άθθρωποι αυτοί που ζουν τη νύχτα, οι αιώνιοι αυτοί ξενούχτη-
δες, οι κατ' έπαγγελμα ξενούχτηδες-όπως τους απέκάλεσε
μια φορά ένας ήσυχος
νοικοκύρης-είναι οι μό-
νοι που μπορούν να νιώ-
σουν τα λανθ'α θέλη-
τρα της αθηναϊκής νύ-
χτας, είναι οι μόνοι
που μπορούν να τη
λατρέψουν όπως της πρέ-
πει, να την ευχαριστη-
θούν όπως της ταιριάζει,
να την γουστάρουν...

Ανάποδα απ' τους άλ-
λους ανθρώπους ο ήλιος
ανάτέλνει γι' αυτούς
στης δώδεκα τα μεσάνυ-
χτα και δύνει την άρα
που κανονικά, ξεμερώνει!

Κι' οι άνθρωποι αυτοί
που δεν τους απασχολεί
τίποτε περισσότερο από το σημερα και που το αύριο δεν τους
τρομάζει ποτέ, δημιούργησαν μιαν ατμόσφαιρα κεραιο, ευ-
θυμίας, χαράς που καμιά άλλη άτραξιόν δεν θάταν δυ-
νατό να δημιουργήσει. Κι' έτσι το μικρούλι κέντρο κατήντη-
σε μικρούλα δαση, και η ύπαρξή του έρχεται άμέσως να απο-
στομώσει τον άνθρωπο που σαν άλλος 'Αμλέτος θα έβαζε
στον εαυτό του το έρώτημα: Πού να περάσει ευχάριστα μια
βραδυά;

Κι' εδώ, με την άδειά σας πάντα, θε σταματήσουμε τον
νυκτερινό περιπατάκο μας. Η ώρα είναι κι' όλος τέσσερις
πρωινή κι' αύριο ή βερινή ώρα δεν χωρατεύει...

ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

Α. Ο. Δ. Ο.

Φιλάργυρος μιά φορά!

Φαίνεται ότι δεν έχουμε εμείς μόνο το ρε-
κός φιλαργύρων, αποθηκονόμων αχλαυτών
και... απορολογητών! Ίδού ότι πέθανε κατ'
αυτά στην Αγγλία ένας βουλευτής με πε-
ριουσίαν ύπερ το εκατομμύριον λιρών. Και
την μὲν φρολογίαν δεν κατώρθωσε ν' απο-
φύγη ὁ μακαρίτης, ζῶν ὅμως διήγε φτωχό-
τητα. "Όταν προήδευσεν τοῦ συμβουλίου καμ-
μιῆς ἐταιρείας ἔφερε στὴν τάπητ' του σάν-
τουϊτς καὶ τὰ ἐμασούσεν ἐν πλήρει συνεδριά-
σει γιὰ ν' ἀποφύγη τὴν δαπάνην προγεύματος
στὸ ρεστοράν. Ἦσαν κακοντυμένους, πενιχρό-
τατος, μῆκος, ἐνὼ δὲ ἦσαν κοιδάοι καὶ
γώλανε ἀπὸ ρευματισμούς, ἀνέβαινε πεζὺς
τὸν ἀνήφορον ἀπὸ τὸ Δημαρχεῖον στὸ σπίτι
του. Κανείς δὲν εἶδε τὴν πεντάρα του ἐν τῇ
ζωῇ καὶ κανεὶς δὲν ἤξερε καὶ δὲν ὑποπτεύε-
το ὅτι ἦσαν εκατομμυριοῦχος. Μία μακροῦν
συγγενὴς του, ἡ νεαρά Δίττα Τῶλμποτ, τὸν
ἐκληρονόμησεν, ἀφ' οὗ ἐπλήρωσε περὶ τῆς 300
γιλ. λίρας ὅσον κληρονομία.

—□□—

Οἱ διανοούμενοι δὲν... περπατοῦν.

Στὸν σημερινὸν Σύνδεσμον τῶν πεζογράφων
τῆς Ἀγγλίας παρατηρεῖται μεγάλη ἑλλείψις
ἀνθοδῶπων τῶν γουαμάτων μεταξὺ τῶν με-
λῶν του καὶ μὴ ἐφημερίδας ἀναφέρει
ὅτι σὲ παλαιότεραν ἐποχὴν οἱ ἄνθρωποι τῶν
γουαμάτων ἦσαν συνήθως δεινοὶ πεζογράφοι.
Ὁ Δίκηνς περιπατοῦσε μίλια καθ' ἑκάστην
ὁ Μέρρεθ, ὁ Χάρντ, ὁ Κόλλινς, ὁ Χαλνταϊν,
ὁ λόρδος Μπράντ, ὁ Τέννισον, ὁ Γουόρδ-
σγουοθ, ὁ Χάξλιντ ἦσαν μεγάλοι καὶ ἐκ συστή-
ματος πεζογράφοι. Σήμερον φαίνεται ἡ πεζο-
γραφία ἐξέπεσε, μάλιστα ἀναφέρεται ὁ λόρδος
Γκρέυ ὡς δεινὸς περιπατητής, διανύων καθ'
ἐκάστην 10—15 μίλια (15—23 γιλ.).

—□□—

Ἀγαλμα με ὀμπρέλλα!

Σ' ἓνα πάκο τοῦ ἐξωτερικοῦ Λονδίνου ὁ-
παίγει ἀγαλμα, σοβαροῦ καθ' ὅλα κυρίου
φρονος καὶ οὐδὲν ἄλλο! Εἶναι τὸ ἀγαλμα
τοῦ θεοῦ τοῦ τῶς λόδοι. Δημάρχου τοῦ
Λονδίνου κ. Γιώτελ, ποὺ εἶχε χάρισι· σὲ
κοινὴν γούρην τὸ πάκο ἐκείνου. Καὶ οἱ ἐπι-
γενόμενοι τιμῆς ἐνεκεν τὸν ἔκαμαν με ὀμ-
πέλλαν!

—□□—

Δυσάρεστα ὄνειρα.

Ἡ πεθερά τοῦ κυρίου Ντεντῆ, εἰσερχομένη
στὸ δωμάτιόν του, τοῦ λέγει:
—Δὲν ὑποσέεις νὰ φανταστῇς τί εἶδα ἀπὸψε
στὸν ὕπνῳ μου· μοῦ ἐφάνη πως ἡ Μαρούσα
μοῦ ἔδωσε ἀθάνατο νερό καὶ δὲν εἶχα πιά
ὄρεο νὰ πεθάνω ποτέ.
—Πολλὲς φορές, μητέρα, ἀπήντησεν ὁ
Ντεντῆς, βλέπει κανεὶς τέτοια δυσάρεστα ὄ-
νειρα.

ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

—Όταν ἀγαπᾶς, γιατρέ, νοιώθω ἔναν
τομοῦ πόνο στὸ στήθος...
—Θαῖα! Νὰ προσπαθήσῃς ἐπὶ μὴν ἐ-
βδομάδα νὰ μὴν ἀναπνεύσῃς! Ὑστερα, ἐξ-
χεσαι πάλι νὰ με δις...

NENA, XTEΣ BPAΔY!

Ἀπόψε ποῦμαι μόνος κι' ἡ ψυχὴ βαρεῖ
κι' ἡ νύχτα αὐτὴ σὲ φέρνει ἀδελά μου,
ἀπόψε ποὺ ζῆτ' κάποιον παρηγοριά,
ἀκούσε, θέλω νὰ τοῦ πῶ ἓνα ἀμάρτημά μου.

Νένα, χτές βράδυ, ὅπως ὅλες τῆς βραδυῆς,
ἐπῆγα στὴν φωλιτσα μας—κι' εἶπα πὼς θά-
σαι—

πῆρα τὸ δρόμο αὐτὸ ποὺ μύριες εὐωδίες
ἀκόρπιζε πάντοτε στὸ διάδα μας' θουάσαι;

Κάθησα μόνος καὶ ρεμβῶς στὰ σκοτεινά,
στὴν ἀκρὴ ἐκείνην ποὺ καθομασταν καὶ τότες
κι' ἦλθαν στὴν θούμησέ μου, ἀγάπη μου, ξανα
ἡ ἐρωτικὴς μας ἡ στιγμὴς ἡ πρώτης.

Ἐκλαψα τόσο γιὰ τῆς μοῖρας τὸ γοῦρο
κι' ἔφυγα σέρνοντας βαρεῖα τὰ δῆμάτά μου,
ὡς ἀσυνείδητος χωρὶς νὰ τὸ σκεφτῶ
μυῖχα σὲ κάποιον καπηλῆα πούθενα μπροστά
μου...

Εἶπα νὰ πῶ! Γιὰ ν' ἀναστήσω μιὰ χαρά,
γιὰ νὰ μεθύσω καὶ νὰ πνίξω κάποιο δάκρυ
κι' ὅταν τὰ κατσάρω ἀδείσασα στὴν σειρά
καὶ μιὰ προέξα φώναξα πούταν στὴν ἀκρὴ.

Ἦρθε κοντά μου καὶ τὴν κέραγα κρασί
καὶ μὲς' στὰ χάρδια τῆς ἀδιάκοπα γελούσα,
νομίζα στὸ μεθύσι μου πὼς ἦσαν σὺ,
καὶ τὴν φιλούσα, τὴν φιλούσα, τὴν φιλούσα...

Ἀγκαλιασμένοι νοιώσαμε κι' οἱ δύο γοργά
τῆς σάκας μας ὁ πόθος τότε νὰ μᾶς πνίγη
καὶ σ' ἓνα σεπάρὲ κρυφὸ τὴν νύχτα ἄργα
μεθύσαμε τρελλὰ ὅπ' τῆς ἡδονῆς τὰ ρίγη.

Κι' ὅταν συνήλθα (καὶ δὲν ἦσαν ἐσὺ),
με κάποιον μίσος μὲς' στὰ μάτια τὴν κυττού-
σα.

Μισούσα ἐκείνην, τὸ κορμί τῆς, τὸ κρασί,
ὅλα τριγύρω μου· καὶ σένα σὲ μισούσα...

Ἀπόψε Νένα νοιώθω τὴν ψυχὴ βαρεῖ
κι' εἶμαι ζῆτανός· τὴν ἀγάπη σου γυρεύω.
Ἀπόψε ἀν' ὁλόκληρ' ὁδὸν ἀπὸ τὴν παρηγοριά,
ἀπόψε περισσότερο ἀπὸ πάντα... σὲ λατρεύω...
ΜΙΜΗΣ Π. ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚΔΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

Τὸ παρελθὸν Σάββατον, 50 το., ἐτελέσθη-
σαν οἱ γάμοι τοῦ φίλου συναργάτου μας κ.
Βασ. Μεσολογγίτη μετὰ τῆς ὁδοῦ Ἀννας
Παπαδοπούλου.

Στὸ ταираγτὸ ζευγάρι ἡ «Ἐβδομάς» εὐχε-
ται τὸν βίον εὐδαίμονα καὶ ἀνέφελον.

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΖΕΣΤΗΣ

—Μὰ πὼς διάβολο κατορθώνεις νὰ πᾶν
τόσα ψάδια μ' αὐτὴ τὴν τρομερὴ ζέστη;
—Ἀπλούστατα, φίλε μου! Ἀντικατεστή-
σα τὸ δόλωμα μ' ἓνα κομμάτι πάγο...

Α. Ο. Δ. Ο.

Οἱ τιμιότεροι ἄνθρωποι
τοῦ κόσμου.

Οἱ Σκανδιναβοὶ εἶναι οἱ τιμιότεροι ἄνθρω-
ποι τοῦ κόσμου. Τὸ εἶπε πῆ καὶ ὁ Γάλλος
ὁδὸς στῆς πεννιές του αὐτὸ, θεωρεῖται
βορσινούς αὐτοὺς τζέντλεμεν. Παρὸν
κατοίκων τοῦ "Όσλο (τῆς παλαιᾶς Νορβηγί-
ας) λέγεται ἡ παροιμία ὅτι ἐν εἴτῃ στὸν
δρόμο ἓνα χαρτονομίσμα καὶ γυρίσει μετὰ
ἓνα χρόνον στὸ μέρος ποὺ τὸ ἐρίσκει, διὰ τὴν
εὐρύς αὐτὸν καὶ ἀνέπαφον! Ὁ Γάλλος
εἶπε ἀναφέρει πολλὰ παραδείγματα τῆς
σκανδιναβικῆς τιμιότητος, ἀλλ' ὅχι αὐτὸ ὅ-
πο τότε προώδεσαν οἱ θαυμασταὶ αὐτοῦ Σο-
ρὸ-Νορβήγοι.

—□□—

Ζωγραφικὴ με τὰ δάχτυλα.

Στὴν Νορμπεργὴ τῆς Γερμανίας ζῇ ἓνα
ζωγράφος, ποὺ ζωγραφίζει με τὰ δάχτυλα
χωρὶς νὰ χρησιμοποιοῦ παλέτα καὶ πινέλο.
Ὀνομάζεται "Βοϊχ Νόσταϊν καὶ εἶναι ἐκ-
μαστός καλλιτέχνης. Μόλις ἐμπνευσθῇ καὶ
εἰκόνα του, βουτᾷ τὰ δάχτυλά του στὴν
ἐπιφάνεια καὶ ἀρχίζει νὰ σχηματίζῃ τὴν παλαιά
ποὺ ἐμπνευσθῇ. Ὑστερα στρώνει τὰ χέ-
ματα, πάντα με τὰ δάχτυλά του καὶ τέλος
τὴν εἰκόνα ποὺ εἶχε μεγάλῃ λεπτότητα τῆς
λεπτομερείας τῆς. Ὁ ζωγράφος αὐτὸς κα-
ρεῖ νὰ σέρνῃ με τὴν ἀκρὴ τοῦ δαχτύλου του
εὐκολώτατα μιὰ γραμμὴ πλάτους μισοῦ τοῦ
λίτσου μέτρου.

—□□—

Ἡ εἰρωνεία τοῦ Τσουαί

Μιὰ φορὰ ἐπισκεφθὲν τὸν διάστημα ἑπὶ
ζωγράφον Οὐίτλερ ὁ πολὺς ἀμερικανὴν ἐν-
μογράφος Μάρκ Τουαϊν, γεμάτος εἰρηνικὴ
διάθεση. Σ' ἓνα γυφτο ἀκούη πῶς καὶ
Οὐίτλερ εἶχε μιὰν ἀντίρρηση τὸ Τουαϊν.

—Νά, αὐτὸ ἐδῶ τὸ σύννεφο θὰ μεταβῇ
λίγο νὰ διορθωθῇ, γιατί' ἐπὶ εἶναι ἀσχη-
ματὸν. Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἐπληρώσε τόσο πάλι
τὸ χέρι του σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὸ πῶς τὴν
σύννεφο με τὸ δάχτυλό.

—Μή, πρὸς Θεοῦ, τοῦ λέει τρομακτι-
κῶς ὁ Οὐίτλερ. Τὰ γράμματα δὲν εἰσὶν ἐ-
ραβῆ.

—Ἄ, ἔννοια σας, ἀπήντησεν ὁ Τουαϊν.
Εὐτυχῶς φορὰ τὸ γάντι μου καὶ δὲν ὑπό-
χει φόβος νὰ λερωθῶ!.

—□□—

Μιὰ πρέφρησις τοῦ Κίπλινγκ

Τῆς παραμονῆς τοῦ Μεγάλου πολέμου ὁ
ἀγγλὸς συγγραφεὺς Ρύντγκαρ Κίπλινγκ εἶπε
σὲ κάποιον συναργάτην.

—Ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τὸν κόσμον ἐν
μέσους καὶ τὴν ἐδόθη ἀνεπαύστῃ. Ἐπὶ τῆς
λοιπὸν πρόκειται ν' ἀνατελῇ ἡ ὁρὸς τῆς
ρα: ἡ ἡμέρα τῆς καταστροφῆς!

ΠΟΛΥΤΙΜΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

—Καὶ πὼς ἀνοίγουν αὐτὴ τὴν κονσόλα;
—Μὰ, θὰ βρῇτε μέσα στὸ κομὶ τὴν ἀν-
γία...

Α. Ο. Δ. Ο.

Οἱ τιμιότεροι ἄνθρωποι
τοῦ κόσμου.

Οἱ Σκανδιναβοὶ εἶναι οἱ τιμιότεροι ἄνθρω-
ποι τοῦ κόσμου. Τὸ εἶπε πῆ καὶ ὁ Γάλλος
ὁδὸς στῆς πεννιές του αὐτὸ, θεωρεῖται
βορσινούς αὐτοὺς τζέντλεμεν. Παρὸν
κατοίκων τοῦ "Όσλο (τῆς παλαιᾶς Νορβηγί-
ας) λέγεται ἡ παροιμία ὅτι ἐν εἴτῃ στὸν
δρόμο ἓνα χαρτονομίσμα καὶ γυρίσει μετὰ
ἓνα χρόνον στὸ μέρος ποὺ τὸ ἐρίσκει, διὰ τὴν
εὐρύς αὐτὸν καὶ ἀνέπαφον! Ὁ Γάλλος
εἶπε ἀναφέρει πολλὰ παραδείγματα τῆς
σκανδιναβικῆς τιμιότητος, ἀλλ' ὅχι αὐτὸ ὅ-
πο τότε προώδεσαν οἱ θαυμασταὶ αὐτοῦ Σο-
ρὸ-Νορβήγοι.

—Μή, πρὸς Θεοῦ, τοῦ λέει τρομακτι-
κῶς ὁ Οὐίτλερ. Τὰ γράμματα δὲν εἰσὶν ἐ-
ραβῆ.

—Ἄ, ἔννοια σας, ἀπήντησεν ὁ Τουαϊν.
Εὐτυχῶς φορὰ τὸ γάντι μου καὶ δὲν ὑπό-
χει φόβος νὰ λερωθῶ!.

—Μή, πρὸς Θεοῦ, τοῦ λέει τρομακτι-
κῶς ὁ Οὐίτλερ. Τὰ γράμματα δὲν εἰσὶν ἐ-
ραβῆ.

—Ἄ, ἔννοια σας, ἀπήντησεν ὁ Τουαϊν.
Εὐτυχῶς φορὰ τὸ γάντι μου καὶ δὲν ὑπό-
χει φόβος νὰ λερωθῶ!.

—Μή, πρὸς Θεοῦ, τοῦ λέει τρομακτι-
κῶς ὁ Οὐίτλερ. Τὰ γράμματα δὲν εἰσὶν ἐ-
ραβῆ.

—Ἄ, ἔννοια σας, ἀπήντησεν ὁ Τουαϊν.
Εὐτυχῶς φορὰ τὸ γάντι μου καὶ δὲν ὑπό-
χει φόβος νὰ λερωθῶ!.

—Μή, πρὸς Θεοῦ, τοῦ λέει τρομακτι-
κῶς ὁ Οὐίτλερ. Τὰ γράμματα δὲν εἰσὶν ἐ-
ραβῆ.

—Ἄ, ἔννοια σας, ἀπήντησεν ὁ Τουαϊν.
Εὐτυχῶς φορὰ τὸ γάντι μου καὶ δὲν ὑπό-
χει φόβος νὰ λερωθῶ!.

—Μή, πρὸς Θεοῦ, τοῦ λέει τρομακτι-
κῶς ὁ Οὐίτλερ. Τὰ γράμματα δὲν εἰσὶν ἐ-
ραβῆ.

—Ἄ, ἔννοια σας, ἀπήντησεν ὁ Τουαϊν.
Εὐτυχῶς φορὰ τὸ γάντι μου καὶ δὲν ὑπό-
χει φόβος νὰ λερωθῶ!.

—Μή, πρὸς Θεοῦ, τοῦ λέει τρομακτι-
κῶς ὁ Οὐίτλερ. Τὰ γράμματα δὲν εἰσὶν ἐ-
ραβῆ.

—Ἄ, ἔννοια σας, ἀπήντησεν ὁ Τουαϊν.
Εὐτυχῶς φορὰ τὸ γάντι μου καὶ δὲν ὑπό-
χει φόβος νὰ λερωθῶ!.

—Μή, πρὸς Θεοῦ, τοῦ λέει τρομακτι-
κῶς ὁ Οὐίτλερ. Τὰ γράμματα δὲν εἰσὶν ἐ-
ραβῆ.

—Ἄ, ἔννοια σας, ἀπήντησεν ὁ Τουαϊν.
Εὐτυχῶς φορὰ τὸ γάντι μου καὶ δὲν ὑπό-
χει φόβος νὰ λερωθῶ!.

—Μή, πρὸς Θεοῦ, τοῦ λέει τρομακτι-
κῶς ὁ Οὐίτλερ. Τὰ γράμματα δὲν εἰσὶν ἐ-
ραβῆ.

—Ἄ, ἔννοια σας, ἀπήντησεν ὁ Τουαϊν.
Εὐτυχῶς φορὰ τὸ γάντι μου καὶ δὲν ὑπό-
χει φόβος νὰ λερωθῶ!.

—Μή, πρὸς Θεοῦ, τοῦ λέει τρομακτι-
κῶς ὁ Οὐίτλερ. Τὰ γράμματα δὲν εἰσὶν ἐ-
ραβῆ.

—Ἄ, ἔννοια σας, ἀπήντησεν ὁ Τουαϊν.
Εὐτυχῶς φορὰ τὸ γάντι μου καὶ δὲν ὑπό-
χει φόβος νὰ λερωθῶ!.

—Μή, πρὸς Θεοῦ, τοῦ λέει τρομακτι-
κῶς ὁ Οὐίτλερ. Τὰ γράμματα δὲν εἰσὶν ἐ-
ραβῆ.

—Ἄ, ἔννοια σας, ἀπήντησεν ὁ Τουαϊν.
Εὐτυχῶς φορὰ τὸ γάντι μου καὶ δὲν ὑπό-
χει φόβος νὰ λερωθῶ!.

—Μή, πρὸς Θεοῦ, τοῦ λέει τρομακτι-
κῶς ὁ Οὐίτλερ. Τὰ γράμματα δὲν εἰσὶν ἐ-
ραβῆ.

—Ἄ, ἔννοια σας, ἀπήντησεν ὁ Τουαϊν.
Εὐτυχῶς φορὰ τὸ γάντι μου καὶ δὲν ὑπό-
χει φόβος νὰ λερωθῶ!.

—Μή, πρὸς Θεοῦ, τοῦ λέει τρομακτι-
κῶς ὁ Οὐίτλερ. Τὰ γράμματα δὲν εἰσὶν ἐ-
ραβῆ.

—Ἄ, ἔννοια σας, ἀπήντησεν ὁ Τουαϊν.
Εὐτυχῶς φορὰ τὸ γάντι μου καὶ δὲν ὑπό-
χει φόβος νὰ λερωθῶ!.

—Μή, πρὸς Θεοῦ, τοῦ λέει τρομακτι-
κῶς ὁ Οὐίτλερ. Τὰ γράμματα δὲν εἰσὶν ἐ-
ραβῆ.

ΣΤΗ "ΜΑΝΤΡΑ", ΤΟΥ ΑΤΤΙΚ

Μάντρα... ὄνομα καὶ πρᾶγμα. — Μαντρώσκυλλοι καὶ μαντρεσκυλλάκια. — Νεώτερες ἐπιγραφές. — Παρακλινι
στὴν πλατεία. — Ἐνα
οὐδέτερον μέλος τοῦ συγκροτήματος. — Ραμπιντρανὰ Ταγ-χέρν!

Παραλαμβάνοντας ἀπὸ τὴν σελίδα αὐτὴ
πὺλ κωροὺ ὅλες σχεδὸν στὴν σειρά τῆς κεν-
τρικῆς καὶ ἀποκέντρικῆς ἡ συνοικιακῆς θεατρικῆς
μάντρας τῶν Ἀθηνῶν, κάναμε μιὰ σημαντι-
κάτι παρᾶλιν. Σεχάσαμε, ἢ μάλλον ἀ-
μελίσαμε τὴν χαρακτηριστικωτέραν μάντρα, αὐ-
τὴν ποὺ φέρει καὶ τὸν τίτλον αὐτοῦ τοῦ εἴ-
δους : τὴν «Μάντρα» τοῦ Ἀττικ. Κι' εἰπεῖθ
δὲν εἶναι ἀργά, πεισθόμεν νὰ ἐπανορθώσωμε
τὸ λάθος μας σήμερα.

Ποὺς εἰν ἐκεῖνους ποὺ δὲν ξέρει τὴν
«Μάντρα» καὶ τὸν πάντα εὐθύμῳ καὶ πνευμα-
τώδεστῳ... «μαντρώσκυλλο» τῆς—ὅπως ἐνα-
ρμόνεται ν' ἀποκαλεῖται ἀπὸ τριετίας ἤδη ὁ
Ἀττικ; Γιὰ τοὺς τυχεροὺς τὸ πρᾶγμα ἀγνοεῖ-
ται ἀκόμη ἔστω καὶ ἐλάχιστον, δίνουμε
ἑδῶ ἀμέσως τὸν χαρακτηρισμὸν ποὺ ὁ ἴδιος ὁ
κ. Κλεων Τριανταφυλλοῦ συνέταξεν ἐμμέ-
τως κι' ἐτύπησε σὲ μικρὰ φεγγ-βόλαν γιὰ
διωχμὸς τῆς δουλειᾶς του με τὸν τίτλον «Ἐἰ
ἐπὶ Μάντρα» :

Τέσσερις τοῖχοι, μιὰ σκηνή,
μὲ μιὰν εἰσοδόν... φθινὴ,
ἓνας Ἀττικ χωρὶς φωνή
ποῦ, μπρὸς ἢ πίσω ἀπ' τὸ πανί,
ποῖτε γέλα, ποῖτε πονεῖ,
ποῖτε μιλά μ' ἓνα χωνί,
ἐπᾶν — κάτω ὅλο κουνεῖ,
ἰδρώνει, κι' οἰκτον προξενεῖ...

Δυὸ συγγραφεῖς καὶ ποιηταί,
παντοῖς στραβοῦ σατυρισταί,
εἰκοσι δυὸ τραγουδισταί,
σαχλαμαρῶν ἐκτελεσταί,
κι' ἐν μόνον θύμα : οἱ θεαταί,
ποῦ, ἂν κι' εἶναι πρωταγωνισταί,
τοὺς λένε : «Σάσος, ὁρὲ κουτέ!»
μὰ δὲν θυμώνουνε ποτέ!...

Εἶναι γνωστὸς ἐπίσης ἡ ἐξυμνότερος ἐπι-
γραφὴς ποὺ στολίζουν τοὺς τέσσερις τοίχους,
τὴν σκηνὴ καὶ τοὺς διαδρόμους τῆς «Μάν-
τρας». Ἐκτὸς τῶν παλαιῶν ἐκείνων ποὺ κι'
ἄλλῃ φορὰ μνημονεύθησαν ἀπὸ τῶν στηλῶν
τῆς «Ἐβδομάδος», ἐκτὸς ἀκόμη καὶ τὸν ἐκα-
ταστημένον σημάτος τῆς ἐπιχειρήσεως «Ἀ-
γαπᾶτε ἀλλήλους, τὰ ζῶα καὶ τὸν Ἀττικ», ἐ-
κτὸς ἔχουν προστεθῇ καὶ νέες, μεταξὺ τῶν
ἐκείνων μὴ γὰρ τοὺς τριανταφύλλους ἐστὶν εἰσο-
δόν : «Εὐφραίνεται ἡ ἐμπροκτος μετάνοια
στοὺς τριανταφύλλους» καὶ μιὰ ἄλλη ἐπικρα-
νὴ ἀναφερόμενη στὸ γνωστὸν κοινωνικὸν σκάνδα-
λο προδοτικῶν καθηγητῶν τοῦ Νέου Φαί-
λου : «Καθηγητῆς Φυσιολογίας ζῆτε μα-
θητῆς. Ἀπειθυνοῦν κ. Κοκοροκίτην, Σχολὴ
Καρκίνου».

Ἀλλὰ καὶ τὸ κλασσικὸ «χεροῦλι» ποὺ χτυ-
παὶ κάθε φορὰ ποὺ ἀκούονται ὠρισμένα πα-
ράξενα ἢ κρυὰ καλαμπούρια, καθὼς ἐπὶ τῆς
καὶ τὸ ἱστορικὸ «κοινὴ τῶν παραστάσεων», συμ-
πληροῦν τὴν... ἀναφορικὴν διακοσμὴν
τοῦ λοιποῦ.

Μακρινότες κανεὶς μέσα στὸ πρωτότυπο ἄ-
ντρο τῆς οδοῦ Μεθόνης ἔχει ὑποχρέωση νὰ
ἀποδώσῃ τὴν τυπικότητα καὶ τὴν σοβαρότητα
τοῦ καὶ νὰ χωνέσῃ ὅτι παῖς, ὅχι πιά νὰ δῇ
θέατρο, ἀλλὰ νὰ γίνῃ θέατρο ὁ ἴδιος. Αὐτὸ
τοῦλάχιστον ἀπαιτεῖ ὁ κανονισμὸς καὶ... ἡ πε-
ρὶ ἐκείνων ποὺ συγχάζουν ταχτικά στὴν «Μάν-
τρα». Ἐκεῖ δὲν ὑπάρχουν διακρίσεις ἡθοποιῶν
μεταξὺ, σκηνῆς μετὰ πλατεία. "Όλα γίνονται
ἐνῶ, καὶ συχνά οἱ ἐπὶ σκηνῆς χειροκροτοῦν
τοὺς κάτω, οἱ ὅποιοι ἀναλαμβάνουν ἐν τοῦ
πρωτοῦ καὶ τοὺς ἀντικαταστήσουν στὴς ἐ-
πιχειρήσεις ὑποχρεώσεως.

Καταλαμβάνετε συνεπῶς ὅτι εὐτυχῶς ἐχόν-
των τὸν πραγματικόν, γιὰ νὰ γίνῃ μιὰ παρ-
οισματικὴ δημοσιογραφικὴ ἔρευνα, δὲν ὑφίστα-
ται ἀνάγκη νὰ προστρέξῃ ὁ ἐρευνῶν σέ... πα-
ρασκήνια. Τὰ τελευταῖα αὐτὰ εἶναι παντοῦ

ἄλλου, στὴν πλατεία, στὴν εἰσοδόν, στὸν δρό-
μῳ ἀκόμη ἴσως, ὅχι ὅμως καί... παρὰ τὴν σκη-
νὴν. Κι' αὐτὰ τὰ μόνιμα πρόσωπα τοῦ συγ-
κροτήματος, ἐκτὸς τῆς στιγμῆς τῆς ἐμφανί-
σεώς των, βρίσκονται ἀνακατεμένα με τοὺς
ἄλλους θεα

ΞΕΝΑ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Kurt Müntzer

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΔΕΙΛΟΥ ΑΔΩΝΙ

Ο νέος επιδιόρθη στην Καζαμπλάνκα. Ήταν τόσο δυστυχισμένος, που ο καθένας τον κούταζε σαστισμένος. Είχε ένα ροζομελάνο δέντρο, μαύρα υατία με ένα γαλατένιο αστάρι και ένα κλασικό στόμα, που έκανε μια γλυπτή αντίθεση με το μικρό μούστα-κάκι του. Ομορφές κανείς πως ερωτόταν από τον κινηματογραφικό κόσμο, είχε κάτι το υπερβατικό και το άπειρο με την άφορη κομψότητά του και τα πυκνά, γυαλιστερά, σγουρά μαλλιά του. Μά—υπήρχε και ένα τοσο-μερό μά! Το λείο και στιλπνό μέτωπό του, το μαλακό πηγούνι του κι' ο ολιστρογγυλός κι' αρωματωμένος λαιμός του προσέδωσαν μίαν άπορροστική εντύπωση. Τούλάχιστον σε μένα. Ήτοις η γυναίκες να συγκινούνται κι' αυτή την αλκαλότητα, κι' αυτό το τρυφερό και το μεταξένιο. Μά εγώ σκέφτηκα άμεσως: Αυτός είναι δειλός. Ο τρυφός του δειλού. Δεν μπορεί ποτέ να γίνει υγιής, καλός, έρωτικός και γυδαίος, ένα σκυλλά, ένα φειδί ή ίδια ή αιώστια.

Και πόσων! Τέτοιοι ήταν. Το βράδυ, μόλις ξεκίνησαν, έπαισε ένας δυνατός άεας. καίστες, μια τρομερή φουτούνα, η θάλασσα μύιαζε και το μικρό βαπόρι γοροπούσε πάνω στα κύματα. Την νύκτα μάλιστα λύθη-καν στο κατάστημα κάτι βατέλια, που κα-τοκυλούσαν πέρα-δωθε, κάνοντας έναν το-μερό θόρυβο. Το πλήρωμα έβρισκε να τ' α-σφαλίσω, γιατί διαφορετικά θα τάπαινε η θάλασσα. Κάτω στα άπαια το ίδιο κακό. Η μηχανή, η άλυσίδα του τιμονιού που σπινίγγιζε, η λαμαίνες που γυρούσαν, βλ' αυτά έκαναν μια διαβολική μουσική. Για όποιο ούτε κουδούνι υποσώσε να γίνει. Γι' αυτό ανέβηκα πάνω στο καπνιστήριο, που ήταν κάποια σχετική ησυχία. Εκεί μέσα βόηκα και τον δυσφο συνταξιδιώτη μου.

Ένα μεγάλο κύμα έωρσε κείνη την στιγμή κι' άνοιξε της πόρτες.

Θά πάμε φρόντο! μουμούσε ο άξιω-ματικός του πλοίου, που ήταν βάρδια.

Τότε ο δυσφορ νέος γύριζε κατά πάνω μου κι' έμεινε άναυδος, που ήταν βάρδια.

—Σωστέ με! Βοήθεια! βοήθεια!

Ακούα κι' τότε, που είχε την ωρότητα του τρύμου στο πούτοπό του, που φωνί-ζαν αντιπαθητικούς. Μά τον έβρισε σ' ένα πύργο, τον έβαλα να καθίσει και τον κούτ-να γαλά, γελώντας. Με κούταζε σαστισμέ-νος. Θύμωσε τελώς, βέβαια, για να γελώ. Νά γελώ υποστά στην θάλασσα. Φοβόταν σαν παιδί. Πρώτουν τον θάνατο και δειλίαζε να πεθάνει μαζί με τα μυστικά του. Δεν υπο-ρούσε να σωπάσει. Η γλώσσα του είχε πα-ρολύσει μαζί με τα νεύρα του. Τσίμωντας σ' ένα παιδί, που το φοβόσαν, έλεινε κι' άτιμωμένος, άρισε την ταπεινότητά του να ξεσπάσει. Άνοιξε να εξομολογηθεί! "Ηθελε να πάη γωός άλλο στον πατέρι, ο μακα-ράς. Δεν τολμούσε να πεθάνει σαν άποστο-λός. Κι' επειδή δεν ήθελε παπας, έκανε μέν δικαστή και κική του...

Ακούσατε λοιπόν την ιστορία, το μεγάλο αίσθημα, το έντονο του. Έστένανε, τραύ-λιζε, σόναζε, φιδόριζε. Τα δάχρυά του έρε-γαν ποταμούς. Από τον φόβο του μου φιλού-σε τα γόνα, το παχάκι μου.

—Δεν είναι άλλωστε πως ο Θεός θα με συγχωρήσει; Έξωμολογήθηκα, μετανοώ!

Ο Ζήλ ήταν σε μια μικρή πόλη της Ζι-ρόν βοήθης κομπίου. Μία μέρα έκοβε αλά-μασσόν τα μαλλιά μιας άγνης, παγείας και ηλικιωμένης κυρίας. Ήταν η Άδελαΐς Λοράν, που είχε έναν πύργο κι' ένα κτήρι στην περφόρετα εκείνη. Απλό κι' ήθελε εζο-γικό σπίτι, κάθε άνωκία με έξη δωμάτια, γωός νερό και ως κι' έζωο στον κήπο—

στον κήπο που λέγεται και πάρκο—παίρνε-κε την όνομασία του πύργου. Η γή στο Μεντόν, όταν δεν είναι άπελοφόρα, είναι πολύ φθηνή. Η κυρία Λοράν όμως είχε ά-πέλια, πολλά άμπελα, και συνεπώς ήταν πλούσια. Μοναδική κληρονομία του άνδ-ρος της, που είχε πεθάνει από καιρό. Και τώρα καθόταν στον πύργο της με τα γεμάτα κε-λάρια της και τα γεμάτα πουγγιά της.

Ο πλούτος αυτός θάμωσε τ' όμορφο υπαρχερόπουλο, κι' όταν εκείνη ζήτησε να την παντρευτεί, αυτός δέχθηκε. Δέχθηκε με τα τέσσερα, που λέει ο λόγος, κι' άς ήταν αυτός είκοσιεπτάχρονος κι' η Άδελαΐς έξη-ταχρονος έτών! Η Άδελαΐς ήταν τσιγκούνια, ζηλιάρη και πλεονέκτρια, άκάρια και στον έρωτα. Ότσο τον Ζήλ τον τάζε καλά και τον κακομάθιζε. "Ότι έκανε για τον άν-

Ο Ζήλ έφερε και βογγούσε έχοντας ορισταγκαλισμένη τη νέα γυναίκα...

δρα της, είχε κι' αυτήν αγαθά άποτελέσμα-τα.

Πέρασε έτσι ένας χρόνος. Μία μέρα στα-μάτασε άναμεσα στο πύργο και της μικρής πολιτείας, ένα πράσινο άμάζι. Ένας νέος άστειγμένος ήθελε στο σπίτι να διορθώσει τα υπαρκτικά και τα σιδερένια της κοζίνες. Η Άδελαΐς τούδωσε ό,τι είχε για επισκευή. Ο Ζήλ, που έπληττε διαρκώς, συνόδευσε τον γέρο ως το χωριό και φλούτζε μαζί του. Μπροστά στο άμάζι, κοντά σ' ένα με-γάλο καζάνι άκουμπισμένο σε μια φωτιά από ξύλα, καθόταν μία νέα γυναίκα. Όταν είδε τον Ζήλ, κοκκίνισε και χαμογέλασε. Δεν ήταν άμορφη, ήταν ότσο δροσερή, φρέσκια και γεμάτη νεύρα, σαν ένα άκοπο τσαμπι-σταφύλια. Την νύκτα πήγε έξω από τον πύργο και τού σφούξε.

Η Άδελαΐς κοιμόταν σαν πεθαιμένη. Ο Ζήλ κατέβηκε κάτω κι' έσπρε την άστειγγά-να μες στο πάρκο, κάτω από κάτι πανά-ρωγες άνωκίες, που άνθιζαν και σκόρπιζαν ένα μεθυστικό άρωμα.

Οι άστειγγανοί έβριναν τρεις μέρες. Μά την τρίτη νύκτα, που το ζευγαράκι διασκό-ταν πάλι κάτω από τις άνωκίες, έπληκνέ-νο στην παγιά γλότη, είδαν τον γέρο άστειγ-γανο που κυρογλουρούσε γύρω από το σπίτι. Βαστούσε μία μεγάλη νταμάνια. Χώ-ρις να πη έίπατα, γώθιζε μες στο σπίτι κι' η άστειγγάνα έκλεισε τότε το στόμα του Ζήλ, που έτρεπε από τον φόβο του, για να μη βάλη της φωνής. Τού ψιθύρισε κάτι στο αυτί. Ο γέρος, που ήταν άντρας της, όαγε

σίγουρα άνακαλύψει της σχέσης τους και τώρα έρόταν να έδικηθή. Θα νύαζε, έ-βαινα, πως ο Ζήλ έρισκταν στην καμιά του. Μία σ' την νταμάνια είχε πελάσει. Νομίζοντας πως βόηκε την κορδοκαμιά του, θάνοιε σιγά-σιγά την πόρτα, έβρι-νο το πετάλαιο και θα τούδαζε σιωπά, για να κούρν κι' οι δύο τους σαν ποντίκια...

Ο Ζήλ έτρεπε και βογγούσε, είχε πα-χαγκαλισμένη στην άρχη την νέα γυναίκα κι' άτρεπα το δέντρο, που ήταν πιο στέρε, και δεν τολμούσε να τρέξει στο σπίτι. Σ' ά-να γατά παρόδω της κορδοκαμιάς και η είδοποίηση την Άδελαΐς, που κοιμή-ταν πάντα σαν πεθαιμένη, Σε λίγο κήν κί-κινε, γροσέει και γαλάζει φλόγες περφό-χαν άπ' τ' άνοιγτά παρόδω κι' έζωοσε κι' λίγο το σπίτι. Ο γέρο άστειγμένος έκα-κούνηκε γρήγορα μ' ένα σατανικό γυμνί-λο στα γέλια.

Κι' ο Ζήλ τον άκολούθησε—δύ άκού-σε, κι' άκούσε κι' αυτός ν' άπουκνέται από την φωτιά κι' άπ' τον κίνδυνο. Η Άδελαΐς θά γινόταν κάθονο, κι' αυτός έτρεπε πη-γωρίς, ούδελίζοντας: "Φωτιά! Φωτιά! Μή-τον ένοιαζε τίποτα. Την έρομένη του τη είχε κι' έλας έγγάσει. Άν έμωσ ο γέρος κι' σάκωνε: Σαν έτρεπε στο πούτο παύ-γείο, φηλαφούσε τα σούγα του: Μήπως έ-γε πάρε φωτιά; Είχε την εντύπωση πως καιγόταν κι' ο ίδιος!

Η Άδελαΐς φυσικά είχε καή. Ο Ζήλ τε-τέθηκε, πως είχε βγή να κήν ένα πούτι-και πως είδε την φωτιά από μακριά. Τέ έ-μάζε με τους άστειγγανούς είχε όση κι' ο Ζήλ άνάπνευσε με άνακούφισα. Κανένας τον άποπτεβήκε, γιατί τα περνούσε πάντα καλά με την γρηά γυναίκα του και πούσε στον πύργο δεν βόηκε έγνος του έρω-τισμού. Ο Ζήλ πήρε έτσι μία μεγάλη άρε-λεια και κληρονόμησε την γυναίκα του. Ή-ταν πιά πλούσιος.

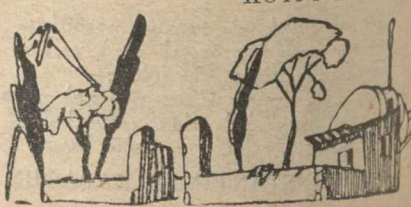
Μά τώρα, που η τοικυμία έμεινε ήρω-μας, η συνείδησή του τον έδαίνε: είχε άφίσει την Άδελαΐδα να καή, γυμνί-τη είχε δολοφονήσει... "Όταν είχε τελειώσει την εξομολόγησή του—είπε πιά άποκατα-θή. Είχε γείρει πάνω στον ώμο μου κι' τον κοστούσα σαν παιδί, θωαυλίζοντας και κοιμόταν, το όμορφο πρόσωπό του. Ήταν όμορφος σαν θεός. Και γωδίζε σαν άπαι-πος.

Το άπόνεμα της Άλλης μέας η θάλα-σα είχε ήσυγάσει και κούταζε τα σύννεφα, πη-σέπαζαν την γινούλευκη κορού της Πε-ρίσας, που έβρισε άνέρωμα το κεφάλι της σ' ένα άνινογάλο φόντο.

Την νύκτα όμως ο Ζήλ, μη άπονο-νιά ν' άνέβη μες στο βαπόρι, έτόμασε τις άποσκεύες του για ν' άποδοθεί. Ήταν πάνω στην γέφυρα. Πέσσε υποστά-σαν να νά κι' η γωδίζε καθόλου. Κατέβη-την σκάλα τσίμωντας και μόνο σαν νύκτα πως δεν υπορούσε να τον δει, σήκωσε ε-σ-σ' άνα άνινογάλο φόντο.

Ήθελα το μυστικό του. "Ό, άνοιγε, έ-κείνη την στιγμή κι' είχαν έρωμένον τ' έ-ρωτες, με μεγάλη του γαλά θα μ' άνοι-νε να τον στήγχε μαζί με το μυστικό της ζωής του, που μουγε έμπιστευτή την πορφό-νη νύκτα.

ΚΟΥΡΤ ΜΥΝΤΖΕΡ

ΦΩΤΟΣ ΠΟΡΦΥΛΗΣ

ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ ΤΟΥ ΧΑΘΙΚΑΝ

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΡΟΪΔΗΣ

ΣΤΗΝ εποχή που η λογοτεχνική μας παραγωγή ήταν ακόμα πολύ άρτια και που δεν είχαν φανή ακόμα οι «κατ' επιγέλιμα» κριτικοί, υπήρχαν ένας κριτικός πολύ καλά μορφωμένος, με όλα τα προσόντα και με όλα τα ελαττώματα των σημερινών κριτικών μας. Μά άνώτερός τους στην μό-ρφωση και στα λεπτά πνεύμα. Κι' αυτός ήταν ο Έμμανουήλ Ροΐδης.

Ο Ροΐδης μπορεί να σταθή σαν πρόγονος και σαν άρχηγός των κριτικών της σχολής του Φ. Πολίτη και των γύρω του. Ήταν και κείνος άρνητικός και γαρνιέρης, άνθρω-πος κοσμικός και άριστοκρατικός με κριτικές γεμάτες κωμικά και δηλητήριο. Πιστοαρκτικός και σκόπιμος. Τίποτα δεν τού άρεσε. Το ένα του βρωμούσε, το άλλο του ξύγιζε...

Ότσο ο Ροΐδης ήταν, μια ξεχωριστή φυσιογνωμία. Γιατί έβω από την μορφή του, έντελώς μοναδική για τον καιρό του, είχε και ταλέντο κριτικού και λογοτέχνη. Έγραφε πάντα καθαρεύουσα, με την γλώ-σσα αυτή την ψευτική την έλάεσε με τέχνη και με γούστο.

Μά και ως άνθρωπος ο Ροΐδης είχε κάτι το ιδιαίτερο: Ήταν άποταρβημένος σαν ά-ριστοκράτης και άπόφευγε τον λαό. Ότσο-τος άρεσε η πολιτική, ένώ πάντα προτιμούσε έτι ήταν άριστοκρατικό, σπάνιο και έξωτικό. Στην πολιτική ήταν πάντα πιστός όπαδός του Τρικούπη και αντίπαλος του Δεληγιάν-νη. Κι' αυτό δείχνει της άριστοκρατικής και αντιλαϊκής διαθέσεως του παράξενου εκείνου άνδρός.

Ο Έμμανουήλ Ροΐδης γεννήθηκε στην Σύρο το 1835, από γονείς που καταγόταν από την Χίο. Τα παιδικά του έμωσ χρόνια τα πέραςσε στην Γένοβα της Ιταλίας και ά-πό το 1849, έπληθ από ηλικίας 14 χρόνων έμεινε στη Σύρο. Έτσι άρχισε τη μόρφωσή του στην Γένοβα, όπου έμαθε καλά τα ιτα-λικά και τα γαλλικά, και την έξακολούθησε στην Σύρο, όπου έμαθε καλά τα ελληνικά και κατόπιν τα άγγλικά.

Οι γονείς του Ροΐδη ήταν πλούσιοι. Και μόλις ο γυός τους τελείωσε τις έγκυκλιες σπουδές στην Σύρο, τον στείλανε στην Γερ-μανία όπου σπούδασε νομικά και πήρε και δίπλωμα.

Έτσι, λίγο πριν από την έξωση του βασι-λέως Όθωνος, γύρισε ο Ροΐδης στην Άθήνα με έξαιρετικά προσόντα μόρφωσης.

Δεν κατέγινε ο Ροΐδης από την άρχη σε κανένα όμορφο ή επάγγελμα, με όλα τα προσόντα του, γιατί είχε λεφτά άφθονα. Γι-νόταν, άπλάδη σε δύο άσχολίες που δεν έβγαζαν τότε λεφτά. Και την ίδια εποχή άρχισε να συγγράφει πρωτότυπα έργα.

Πρώτο έργο που έγραψε ο Ροΐδης είναι η περφόρη «Πάπισσα Ιωάννα», το ιστορικό του μυθιστορίου που τον έκανε περφόρο. Στο έθιμο αυτό περφόρει την παρόδω παρόδω που κυκλοφορεί στην Ιταλία, πως κάποτε στον θρόνο του Πάπα της Ρώμης κάθισε μία γυναίκα... Το έργο αυτό το έ-κριναν ως άσεβέστατο και ύβριστικό της θρησκείας, μά και ως άπαιστο άνάγνωσμα. Διαβάστηκε παρκαμικά πολύ, το έθιμο αυ-τό. Μά η Ιερά Σύνοδος της Έλλάδας άφώ-ρισε ένες γλώσσες. Ήταν με έξαιρετική συγγαμική έπιγυα του Ροΐδη από κυκλο-ροακίς άπόψεως.

Ο Ροΐδης έξακολούθησε επί πολλά χρό-νια να γράφει σ' τις έφημερίδες. Προπάντων έγραφε στην έφημερίδα «Όρα», όργανο του κόμματος του Τρικούπη, και στον σατυρικό «Άσμοδαόν» του Θέμου Άννινού. Στο σατυ-ρικό αυτό φύλλο φαινόταν με το ψευδο-όνομο «Θεοτομήτης» και σατυρίζε τα πάντα.

Αντίθετος στην «Όρα» δεν έγραφε ποτέ σατυρικά, μά πάντα σοβαρά.

Παράλληλα με την δημοσιογραφική του έργασία, ο Ροΐδης προχωρούσε και στην κα-θόρα λογοτεχνική. Το 1885 εξέδωσε τα «Πάρεγρά» του. Και το 1893 το «Έξωδα», που είναι μία γλωσσική μελέτη. Σ' αυτήν υποστηρίζει την δημοτική και την παρουσια-νία να γράφει σ' τις έφημερίδες.

Παράλληλα με την δημοσιογραφική του έργασία, ο Ροΐδης προχωρούσε και στην κα-θόρα λογοτεχνική. Το 1885 εξέδωσε τα «Πάρεγρά» του. Και το 1893 το «Έξωδα», που είναι μία γλωσσική μελέτη. Σ' αυτήν υποστηρίζει την δημοτική και την παρουσια-νία να γράφει σ' τις έφημερίδες.

Αντίθετος στην «Όρα» δεν έγραφε ποτέ σατυρικά, μά πάντα σοβαρά.

Παράλληλα με την δημοσιογραφική του έργασία, ο Ροΐδης προχωρούσε και στην κα-θόρα λογοτεχνική. Το 1885 εξέδωσε τα «Πάρεγρά» του. Και το 1893 το «Έξωδα», που είναι μία γλωσσική μελέτη. Σ' αυτήν υποστηρίζει την δημοτική και την παρουσια-νία να γράφει σ' τις έφημερίδες.

Αντίθετος στην «Όρα» δεν έγραφε ποτέ σατυρικά, μά πάντα σοβαρά.

Παράλληλα με την δημοσιογραφική του έργασία, ο Ροΐδης προχωρούσε και στην κα-θόρα λογοτεχνική. Το 1885 εξέδωσε τα «Πάρεγρά» του. Και το 1893 το «Έξωδα», που είναι μία γλωσσική μελέτη. Σ' αυτήν υποστηρίζει την δημοτική και την παρουσια-νία να γράφει σ' τις έφημερίδες.

Αντίθετος στην «Όρα» δεν έγραφε ποτέ σατυρικά, μά πάντα σοβαρά.

Παράλληλα με την δημοσιογραφική του έργασία, ο Ροΐδης προχωρούσε και στην κα-θόρα λογοτεχνική. Το 1885 εξέδωσε τα «Πάρεγρά» του. Και το 1893 το «Έξωδα», που είναι μία γλωσσική μελέτη. Σ' αυτήν υποστηρίζει την δημοτική και την παρουσια-νία να γράφει σ' τις έφημερίδες.

Αντίθετος στην «Όρα» δεν έγραφε ποτέ σατυρικά, μά πάντα σοβαρά.

Παράλληλα με την δημοσιογραφική του έργασία, ο Ροΐδης προχωρούσε και στην κα-θόρα λογοτεχνική. Το 1885 εξέδωσε τα «Πάρεγρά» του. Και το 1893 το «Έξωδα», που είναι μία γλωσσική μελέτη. Σ' αυτήν υποστηρίζει την δημοτική και την παρουσια-νία να γράφει σ' τις έφημερίδες.

Αντίθετος στην «Όρα» δεν έγραφε ποτέ σατυρικά, μά πάντα σοβαρά.

Παράλληλα με την δημοσιογραφική του έργασία, ο Ροΐδης προχωρούσε και στην κα-θόρα λογοτεχνική. Το 1885 εξέδωσε τα «Πάρεγρά» του. Και το 1893 το «Έξωδα», που είναι μία γλωσσική μελέτη. Σ' αυτήν υποστηρίζει την δημοτική και την παρουσια-νία να γράφει σ' τις έφημερίδες.

Αντίθετος στην «Όρα» δεν έγραφε ποτέ σατυρικά, μά πάντα σοβαρά.

Παράλληλα με την δημοσιογραφική του έργασία, ο Ροΐδης προχωρούσε και στην κα-θόρα λογοτεχνική. Το 1885 εξέδωσε τα «Πάρεγρά» του. Και το 1893 το «Έξωδα», που είναι μία γλωσσική μελέτη. Σ' αυτήν υποστηρίζει την δημοτική και την παρουσια-νία να γράφει σ' τις έφημερίδες.

Αντίθετος στην «Όρα» δεν έγραφε ποτέ σατυρικά, μά πάντα σοβαρά.

Παράλληλα με την δημοσιογραφική του έργασία, ο Ροΐδης προχωρούσε και στην κα-θόρα λογοτεχνική. Το 1885 εξέδωσε τα «Πάρεγρά» του. Και το 1893 το «Έξωδα», που είναι μία γλωσσική μελέτη. Σ' αυτήν υποστηρίζει την δημοτική και την παρουσια-νία να γράφει σ' τις έφημερίδες.

Αντίθετος στην «Όρα» δεν έγραφε ποτέ σατυρικά, μά πάντα σοβαρά.

Παράλληλα με την δημοσιογραφική του έργασία, ο Ροΐδης προχωρούσε και στην κα-θόρα λογοτεχνική. Το 1885 εξέδωσε τα «Πάρεγρά» του. Και το 1893 το «Έξωδα», που είναι μία γλωσσική μελέτη. Σ' αυτήν υποστηρίζει την δημοτική και την παρουσια-νία να γράφει σ' τις έφημερίδες.

Αντίθετος στην «Όρα» δεν έγραφε ποτέ σατυρικά, μά πάντα σοβαρά.

Παράλληλα με την δημοσιογραφική του έργασία, ο Ροΐδης προχωρούσε και στην κα-θόρα λογοτεχνική. Το 1885 εξέδωσε τα «Πάρεγρά» του. Και το 1893 το «Έξωδα», που είναι μία γλωσσική μελέτη. Σ' αυτήν υποστηρίζει την δημοτική και την παρουσια-νία να γράφει σ' τις έφημερίδες.

Αντίθετος στην «Όρα» δεν έγραφε ποτέ σατυρικά, μά πάντα σοβαρά.

Παράλληλα με την δημοσιογραφική του έργασία, ο Ροΐδης προχωρούσε και στην κα-θόρα λογοτεχνική. Το 1885 εξέδωσε τα «Πάρεγρά» του. Και το 1893 το «Έξωδα», που είναι μία γλωσσική μελέτη. Σ' αυτήν υποστηρίζει την δημοτική και την παρουσια-νία να γράφει σ' τις έφημερίδες.

Αντίθετος στην «Όρα» δεν έγραφε ποτέ σατυρικά, μά πάντα σοβαρά.

Παράλληλα με την δημοσιογραφική του έργασία, ο Ροΐδης προχωρούσε και στην κα-θόρα λογοτεχνική. Το 1885 εξέδωσε τα «Πάρεγρά» του. Και το 1893 το «Έξωδα», που είναι μία γλωσσική μελέτη. Σ' αυτήν υποστηρίζει την δημοτική και την παρουσια-νία να γράφει σ' τις έφημερίδες.

Αντίθετος στην «Όρα» δεν έγραφε ποτέ σατυρικά, μά πάντα σοβαρά.

Παράλληλα με την δημοσιογραφική του έργασία, ο Ροΐδης προχωρούσε και στην κα-θόρα λογοτεχνική. Το 1885 εξέδωσε τα «Πάρεγρά» του. Και το 1893 το «Έξωδα», που είναι μία γλωσσική μελέτη. Σ' αυτήν υποστηρίζει την δημοτική και την παρουσια-νία να γράφει σ' τις έφημερίδες.

Ροΐδης είχε κάποι και πολλά μεταφραστική. Άνάμεσα σ' αυτήν είναι η «Ιστορία της Άγγλιας» του Μάκ-Κόλεϊ σε 7 μεγάλους τόμους, που την έτύπωσαν η «Βιβλιοθήκη Μαραλίν», το «Οδοπορικό» του Σατωμπριάν και άλλα.

Ο Χαρ. Τρικούπης για να άμειψη την ά-φοσίωση του Ροΐδη στην πολιτική του τον διώρισε διευθυντή της Έθνικής Βιβλιοθήκης. Ο Ροΐδης δέχτηκε την τιμητική θέση και έ-μεινε σ' αυτήν έως την ήμερα που έπεσε η Κυβέρνησης Δεληγιάννη τον έπαψε!

Μά ξαναβρήκε ο Τρικούπης στην άρχη κι' άμέσως ο Ροΐδης ξαναδιωρίστηκε στην Βι-βλιοθήκη. Κι' αυτό γινότανε άδικα ως την ήμερα του θανάτου του!

Επειδή άνακατέυετο τόσο πολύ στην πο-λιτική ο Ροΐδης ήταν συχνά ο στόχος του άντίθετου τύπου. Έβλαφετο ότι είναι άπο κείνους που άπρωε από το κόμμα...

Έτσι μία φορά στο «Άστω» του Θ. Άν-νινού—Τρικουπικό τότε—ο μακαρίτης Δημ. Ταγκόπουλος είχε γράψει ένα έπιγράμμα στην περφόρη σαντέα του καιρού εκείνου Ίαν ντ' Άράς. Σ' αυτό ύμνωσε την σαντέ-α και πρόσθετε:

«Κι' ο νους μας κι' η καρδιά κι' ο παρής όλα πετούν μαζί στην Ίαν ντ' Άράς».

Το έπιγράμμα αυτό το έμμεταλλεύθηκε η Δεληγιάννη άντιπολίτευση. Και ο μακαρί-της Σακελλαριδής στην Δεληγιάννη έ-φημερίδα «Χώρα» υποστήριζε πως το έπι-γράμμα εκείνο το έγραψαν ο ίδιος Ροΐδης, που ήταν τότε διωρισμένος διευθυντής της Βιβλιοθήκης, και πως ύμνολογούσε ότι τα λεφτά του παίρνει από το Δημόσιο Ταμείο τα τρώει μέ... της σαντέας!

Επειδή ο Ροΐδης ήταν περκαρτήρας, μά και ιδιότροπος άνθρωπος, συχνά επερόβηλε τους λογοτέχνες που συνανταζόταν.

Έτσι η πρώτη συνάντησή και γνωριμία του Ροΐδη με τον μακαρίτη Μπασάκη εδη-μύργησε γνωστό και ιστορικό επεισόδιο. Το άκολούθη:

Έκείνη την εποχή ο Ροΐδης έγραφε στην «Όρα» του Τρικούπη και ο Μπασάκης είχε δώσει παρουσία στο σατυρικό «Άστω» με το ψευδώνυμο «Άσας» και ήταν εύρωστα γνωστός στο αναγνωστικό κοινό.

Ότσο μια μέρα ο Θέμος Άννινος, διευ-θυντής του «Άστω», συνήψε τον Μπασάκη στον Ροΐδη και ο δεύτερος φάνηκε πως δεν ήξερε καθόλου τον λογοτέχνη που τού συ-στηναν.

—Και τί δουλειά κάνει ο κ. Μπασάκης; ρώτησε.

—Γράφει, άπάντησε ο Άννινος χαμογε-λώντας.

—Α! έλα γράφον! έλα γράφον! είπε τότε με σοβαρότητα και με κάποια περφό-νηση ο Ροΐδης.

Αυτό το κολο γράφον ο Μπασάκης ποτε δεν το συγγνώσε στον Ροΐδη.

—Ακού; έλεγε, να με περάσει και μένα μέσα στο σωρό!

Κι' έμωσ ο Μπασάκης δεν ήταν τυχαίος γωδίας. Είχε ταλέντο λογοτεχνικό και το ύφος του γαμψιάτος του ήταν άνώτερο από κείνο του Ροΐδη.

Ο Μπασάκης δεν είπε τότε τίποτα, μά το σόλαζε. Και άργότερα, όταν κάποτε έφυγε να γράφει για τον Ροΐδη και το έργο του, δεν τού χάρισε κάποτε... Τον έκανε άυστηρό και τού όργηκε άγρια!

ΦΩΤΟΣ ΠΟΡΦΥΛΗΣ

Η ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΚΑΙ ΤΟ ΝΤΕΜΠΟΥΤΟ ΤΗΣ ΝΤΟΛΛΥ ΧΑΑΖ

Ένα καταπληκτικό κοριτσάκι που με την πρώτη του κι' έλας εμφάνιση κατέκτησε την καρδιά των Γερμανών, ετοιμάζεται αυτή την στιγμή να κάνει το ίδιο και στους Παριζιάνους. Η Ντόλλυ Χάαζ, που «γυρίζει» της ημέρας αυτές στο Ζουανβίλ είναι ποικιλοπρόσωπη με μίαν ευστροφία και ζωηρότητα κινήσεων που καταπλήσσουν. Κάτω από τα κομψοτεχνικά και άκρως γυναικεία μαλλιά της, τα εκφραστικά και άκρως γυναικεία μάτια της γελούν άενα και γοητεύουν...

—Πως μού ήρθε η ιδέα να παίξω στον κινηματογράφο; απάντησε ποδοκροσσών στον απεσταλμένο ενός κινηματογραφικού περιοδικού που πήγε να της πάρει συνέντευξη. Δεν είναι δα και τόσο ποδοκροσσών η ιστορία μου. Τό προέγινε συνέθεσε εντελώς τυχαία...

Η Ντόλλυ, λοιπόν, ακολουθούσε μαθήματα υπαλλήτου στην «Όπερα» του Λυδούργου από έντεκα χρόνων κοριτσάκι, πώς μεγάλη δυσχερέσκια των γονιών της, που φοβόνταν πως η κόρη τους θα παραμελούσε της σπουδές της. Ένα όμοιο πρωινό, για να μπορούσε να παρουσιασθεί στο θέατρο του Λυδούργου, όπου ετοιμάζονταν εκείνες της μέρες ν' ανεβάσουν μια όπερέττα με τον Μάξ Πέλλεμπουργκ, η Ντόλλυ το σάνει από το σχολείο της την ώρα των εξετάσεων, παρουσιάζοντας στο θέατρο και καταφέρνοντας, δέκα επτά μόλις χρόνων, να προσελκύσει, αυτή μόνη ανήλικη σ' ένα πλήθος ολόκληρο υποψηφίων.

Και να την άμεσως λανσάσει στην «Όπερα» της Τσάρλς, ο διάσημος σκηνοθέτης της ταινίας «Το Συνέδριο γορέσει» της κάνει λόγο για την καλλιτεχνική κίνηση του Βερολίνου... «Ας αφήσουμε όμως πάλι την ίδια την Ντόλλυ να μας διηγήσει τα παρακάτω:

—Χωρίς να με τραβούσαν καθόλου τα νεύρα μου και η έλλειψη της πέρας, παύω να το τραίνω για το Βερολίνο και πήγα να κ' ευθείαν στο γορέσει του Τσάρλς, διακρίνοντας επάνω στην άσπρη ύπαιθρο του. Οι υπάλληλοι στους οποίους απευθύνθηκα και ζήτησα να μ' αναγγείλουν στον Τσάρλς, θέλησαν τότε να με διώξουν, αλλά με μια ψυχραιμία, που σίγουρα άξιζε με κάνει να γελά όταν την θυμάμαι, είπα περφόρα ότι είμαι η Ντόλλυ Χάαζ, από το Λυδούργου, κι' ότι είναι απόλυτη ανάγκη να τον δω προσωπικώς! Η επιμονή μου εβρίσκει. Στόν διαγωνισμό που μ' έβαλαν σε λίγο να λάβω μέρος, με ξεγύρισαν ανάμεσα από πενήντα άλλα κορίτσια, για να παίξω ένα μικρό ρόλο στην όπερέττα «Μιχαήλ», που ο Τσάρλς σκηνοθετούσε τότε...

Αυτό κράτησε για τρεις μόνο μήνες κι' έπειτα... να πάλι η Ντόλλυ στους πέντε δέκα μου, χωρίς δουλειά. Μεσολάβησε μια περίοδος πολύ σκληρή—όπως ομολογεί σήμερα η Ντόλλυ—επί δεξιά θωμάδες γωκίς να καρδίζη με πενήντα, άγνωστη κι' εγκαταλειμμένη μέσα στην απέραντη μεγαλούπολη, και τόσο απογοητευμένη που δέχεται στο τέλος να εμψυχώνεται τρεις φορές την ημέρα σ' ένα λαϊκό καφετανάκι και να εκτελή ένα ακροβατικό χορευτικό νομμοσφοδία κομμοσφοδία. Έπειτα την... πήρε το σπιδ ο τών μεγάλων επιθεωρησέων. Η Ντόλλυ έπαιξε συχνά στο θέατρο και κατέληξε να προσελκύει ως «ντιζέ» σ' ένα πολύ μικρό φιλολογικό καμπαρέ. Έκει, σημειώνει ένα τέτοιο σουζέ, που ο Ράινγκερ την αγαλλιάζει για το θέατρό του. Στο ίδιο αυτό θέατρο την βλέπει σε λίγο ένας

από τους διευθυντές της «Όπερα» και την προσλαμβάνει άμεσως για να παίξει στον κινηματογράφο.

Με το «Η Ντόλλυ το άγγειο δώ» αρχίζει η σειρά που συνεχίζεται με τον «Χορό» (δ-που παίζει στα γερμανικά τον ρόλο που υποδύθηκε στην γαλλική έκδοση) ή Ντανιέλ Νταρσέ και κατόπιν με τον «Τραπέζιτη Πίλσο» και το «Θα διορθωθούν πάλι όλα» (που δεν παίζθηκε έξω από την Γερμανία). Με το «Έως διατάσσεται» σημειώνει σε λίγο μια τεράστια επιτυχία στην Αμερική. Και, τέλος, να την στο Παρίσι: Γυρίζει αυτές της μέρες στο Ζουανβίλ την γερμανική έκδοση του «Μιχαήλ» ντε Παρκ, μιας ταινίας

Μία τελευταία φωτογραφία της Ντόλλυ Χάαζ, της βενετίας με την κομψοτεχνική όμορφη.

στην οποία ο ρόλος που παίζει της «έρχεται σαν γάντι»—όπως ομολογεί η ίδια.

Μετά την ταινία αυτή η Ντόλλυ Χάαζ θά πάει στην Βιέννη να γυρίσει της τρεις εκδόσεις, γαλλική, γερμανική και ιταλική, ενός σενάριο που αγοράσθηκε κατά πρότασιν της και που από καιρό ώνειρευεταν να εμψυχώση: Πρόκειται περί του «Σκάμπος», του περιφημού θεατρικού έργου του Ιταλού συγγραφέως Ντάνο Νικοντέμ.

M.

Ηθοποιοί άρεσέρε.

Μία χαρακτηριστική παρατήρησης των αστεριών με τον κινηματογράφο είναι ότι η άρεσση τείνει να γίνει το προσωπικό σπασμό των ηθοποιών της θόνης, ιδίως των Αμερικανών. Και η μόδα αυτή κατακά διαρκώς περισσότερο έδαφος. Οι άστερες, ο ένας μετά τον άλλον, παίρνουν τα διπλώματά τους ως πλότοι και η άρεσση μεταβάλλεται πια για αυτούς σε επαγγελματική ανάγκη. Απόδειξη, η σχετική πολυάριθμη ταινία, όπου το αεροπλάνο παίζει πρωταγωνιστικό ρόλο. Που δέν θυμάται τα φίλα «Ουρανός της δόξης», α' Αερομαχίας στο

Δυτικό Μέτωπο» και «Νέοι Τεχνίτες» και στην τελευταία αυτή ταινία ο Ράινγκερ έβγαλε άρεσέρε.

Ο καλύτερος όμως πλότος είναι ο Ουίλνις Μπέρνι, ένας από τους μεγαλύτερους αμερικανούς ηθοποιούς. Οι συνθήκες του τον ικετεύουν να τους δώσει μαθήματα ποικίλα: τόσο τον εκτελούν ως πλότο, «Επίσης δεξιότητες άρεσσης είναι ο Ράινγκερ Ντέννι, ο οποίος μάλιστα είναι επισημοποιημένος στην αγγλική άρεση, και ο Χούτ Τζέμσον. Άρεσση είναι και ο Μπέν Λάιντ, ο οποίος έπαιξε στην αμερικανική ταινία «Οι Άγγελοι της Κολάσεως». Όσοι ήταν έτοιμοι για άρεση την γυναικεία, έμεινε όμως άμεσως και η φίλη της ζυγός του.

Τέλος, η γαλλική στα Μαρ Μαρ έχει ως γνωστόν δική της άρεση, το όχημα της ίδιας και φιλοδοξεί να καταρτίσει άρεσση δική! Οι γυναικείες οι φίλοι της είναι έτοιμοι να έπιτύχουν.

ΠΕΡΙΕΣ

—Για το γόρεσι μιας γερμανικής ταινίας με τον τίτλο «Η νίκη της νίκης» έλασαν μέρος εκτός των πρωταγωνιστών και των άλλων μουσικών ανδρών ολόκληρη και γύρω κοίτα από 15 έως 20 χρόνια!

—Ο σκηνοθέτης της «Όπερα» Φίλιπ Λάιχ ετοιμάζει το γόρεσι της «Όπερας» του Δ-ρος Μπέρνι, ένας απονομικό έργο πολύ ενδιαφέροντος. —Ο Χέρμπερτ Μάουτ, σκηνοθέτης τον φόν Στένμπουργκ για την παραγωγή της «Ευφροσύνης» (της), όπου ως γνωστόν θα πρωταγωνιστήσει η Μαρίν Ντένις.

—Η Κόλιν Μουρ κίνησε άρεση στην Μέτρο-Κόλιν Μουρ-Μάρε για την καθυστέρηση μισών της ανεργίας σε 13.800.000 δολ.

—Η Μαίλλυ Ντόλ με την Μαίλυ Νταίλς γυρίζουν της «Ανδρική» που την διευθύνει τον Χάαζ Χάαζ.

—Η Ραχέλ Μάλλες αναλάμβει την Γαλλία «απόκτης» της Λαγκόνης της Τζέι.

—«Ένα σπίτι στο Κάρολ είναι έργο τλος μιας ταινίας που γυρίζει από σύντομα η «Όπερα» με πρωταγωνιστή την Ρενάτε Μάλλες και τον Βίλλυ Φόιτε.

—Καμιά εικόνα να νένει επείγουσσαν του υποκοινάτου «Μπέρνι» κατευθυνόμενοι στην Ρωσία, όπου θα γυριστούν για το γόρεσι μιας ταινίας της οποίας το θέμα θα αναφέρεται στην ζωή των μαύρων στην Αμερική.

—Ο σκηνοθέτης Γιάτσα φόν Μπρόντς τελειώνει το γόρεσι της ταινίας «Δέν θέλω να ξέρω ποιος είσαι» με την Λιάνε Χάιν και τον Γκούσταφ Φοαίλνι.

—Δέν μπορείς να νένει επείγουσσαν Ρωσία εξακολουθώντας να αποστέλλεις πολλούς ενδιαφέροντα. Η παραγωγή εικόνων των μεταβιβάσεων εικόνων με το καλύτερο άρεση ηδ και η διευθύνει των ΤΤΤ με λεία ένα σύστημα έγγραφης συνδυασμών.

—Η αγγλική λογοκρισία άρεση στην ποδοβολή της νέας ταινίας του Ρίλντ στο Στένμπουργκ «Αμερικανική Τραγωδία», εβγμένη από το όμιονομο βίβλο του Νόρδισλερ.

—Η βρετανική ζωολογική έτοιμια νένει μίαν άποστολή για την Ανατολική Αφρική υπό την άρεση του συνταγματικού «Όστεν Κάδνιου» για να γυρίσει εκπαιδευτική ταινία.

—Ο σκηνοθέτης Βίκτωρ Μάξ Λιάνι γυρίζει στο Χόλλυγουντ μια ταινία με τίτλο «Ενθ το Παρίσι κοιμάται».

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

PIERRE FRONDAIE

Η ΠΕΘΑΜΕΝΗ...

μ. Καθήσαμε σ' ένα τραπέζι.

—Έτσι που λες «καθήσαμε»! Όχι, όλο τα ίδια και τα ίδια! Η ζωή δεν είναι μονάχα μαυροίλα και πένθος. Έχει και άλλη όψη.

Εκείνη την στιγμή το ατί μου έπεσε στα μαύρα των αυρών της τζά. Κάτι μούσα και γυρίστηκε. Μαύρα, μαύρα! Η σάση του σίλου μου μούκανε κομική έντονηση: «Η ζωή έχει και άλλη όψη». Και έβλεπα τα μαύρα των αυρών. Και έβλεπα τους υστερούσα: Ένας, δύο, τρεις, τέσσερις μαύροι. Πρόσωπα μαύρα-μαύρα... Μα εβγώς ήταν και άλλα πρόσωπα εκεί μέσα.

Στο νυγμένο αυτό κέντρο ύπαιθρου και σίμωσι γορευτικά «νούερα». Εκείνη την στιγμή γορεύανε δύο Ισπανίδες. Δηλαδή δύο γορευτικές γορεύανε Ισπανικούς γορούς! Όλε, όλε! Η μια ήταν εξαιρετικά γορευτική.

—Ένας γόρος μέθος που θέλει να με δει! Τι ιδέα! Έγω όμως δέν έχω καμιά δόξη. Και που είναι; Της δείξαμε τον νυγμένο μας που καθόταν στο βάθος της μεγάλης αβύσσου, υπό το τραπέζι. Μας γόρεσε με το βλέμμα του. Μόλις τον αντίκρισε η γορευτική, έμπεσε μια φωνή τρέμοντας ολόκληρη: «Ο πατέρας μου!»

Στηρίστηκε επάνω μου και το μικρό κομμάτι της είχε γίνει έξαυτο μολυβένιο. Ο γόρος μας γόρεσε πάντοτε.

—Γόρεσε απ' αυτό είναι περιττό να σάς πω πως σηκώθηκε και γόρεσε. Η γορευτική είχε εξαφανισθεί. Έβω στον δόμο ο γόρος εξακολουθούσε τον τραγικό του μονόλογο:

—«Η κόρη μου, το παιδί μου! Όχι... πρέπει, κύριοι, έχετε καθήκον να δειτε να σάς δείξω την φωτογραφία της... Τότε θα πεισθείτε με τα μάτια σας! Θα σάς κυττάξει ένας άγγελος. Ένα προσωπάκι άθωο και παιδικό!»

Δέν θέλαμε να τον άρεσουμε μόνο. Δέν θέλαμε να του αναδείξουμε την τραγική αλήθεια. Και αναγκασμένοι να σωπαίνουμε, γορεύαμε σγδόν τούτες υποστά σ' αυτό το ανθρωπινό έρεπιο. Ανεθήκαμε πίσω του μια στενή ξύλινη σκάλα... Εκείνος έβγαλε από την τσέπη του ένα μεγάλο σιδερένιο κλειδί. Έβγαλε άρεση ώρα να βρή την κλειδαρότρυπα. Τα ξαρωμένα, άσπρα γόρετα του τρέσαν...

Η πόρτα άνοιξε! Τέλος βρεθήκαμε μέσα σε μίαν άθλια τρύχη. Μία αυριότα κλειδαρότρυπα και ύστερα μας γόρεσε στο πόσωπο. Άντα έβγ σπύς, κατόπι μιά στωική λάμπα του πετρελαίου. Μας άδρησε κάτω από μιά μεγάλη φωτογραφία που κρεμόταν στον τοίχο. Το πρόσωπο του έλαμπε από μιά μεγάλη γαλήνη, από ύπαιθρο:

—Αυτή είναι η κόρη μου! Τι όμορφη, αλήθεια! Σάν την είδα εκείνη την γορευτική αναπόκριση. Θάθελα να υποστού να της πω: Αδελφί, να γορεύεις, άρεση είσαι! Η γορευτική είχαν μίαν πεθαμένη! Σας θερμοκρασία, κύριοι μου. Έρεσι που την βλέπατε, να της το πείτε! Δέν έρεπε να γορευτεί άρεση είναι ένα μιά πεθαμένη! Είναι άρεση. Πέστε της πως αυτό της το μηνάει ένας φτωχός, βασανισμένος πατέρας...

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

PIERRE FRONDAIE

Η ΠΕΘΑΜΕΝΗ...

μ. Καθήσαμε σ' ένα τραπέζι.

—Έτσι που λες «καθήσαμε»! Όχι, όλο τα ίδια και τα ίδια! Η ζωή δεν είναι μονάχα μαυροίλα και πένθος. Έχει και άλλη όψη.

Εκείνη την στιγμή το ατί μου έπεσε στα μαύρα των αυρών της τζά. Κάτι μούσα και γυρίστηκε. Μαύρα, μαύρα! Η σάση του σίλου μου μούκανε κομική έντονηση: «Η ζωή έχει και άλλη όψη». Και έβλεπα τα μαύρα των αυρών. Και έβλεπα τους υστερούσα: Ένας, δύο, τρεις, τέσσερις μαύροι. Πρόσωπα μαύρα-μαύρα... Μα εβγώς ήταν και άλλα πρόσωπα εκεί μέσα.

Στο νυγμένο αυτό κέντρο ύπαιθρου και σίμωσι γορευτικά «νούερα». Εκείνη την στιγμή γορεύανε δύο Ισπανίδες. Δηλαδή δύο γορευτικές γορεύανε Ισπανικούς γορούς! Όλε, όλε! Η μια ήταν εξαιρετικά γορευτική.

—Ένας γόρος μέθος που θέλει να με δει! Τι ιδέα! Έγω όμως δέν έχω καμιά δόξη. Και που είναι; Της δείξαμε τον νυγμένο μας που καθόταν στο βάθος της μεγάλης αβύσσου, υπό το τραπέζι. Μας γόρεσε με το βλέμμα του. Μόλις τον αντίκρισε η γορευτική, έμπεσε μια φωνή τρέμοντας ολόκληρη: «Ο πατέρας μου!»

Στηρίστηκε επάνω μου και το μικρό κομμάτι της είχε γίνει έξαυτο μολυβένιο. Ο γόρος μας γόρεσε πάντοτε.

—Γόρεσε απ' αυτό είναι περιττό να σάς πω πως σηκώθηκε και γόρεσε. Η γορευτική είχε εξαφανισθεί. Έβω στον δόμο ο γόρος εξακολουθούσε τον τραγικό του μονόλογο:

—«Η κόρη μου, το παιδί μου! Όχι... πρέπει, κύριοι, έχετε καθήκον να δειτε να σάς δείξω την φωτογραφία της... Τότε θα πεισθείτε με τα μάτια σας! Θα σάς κυττάξει ένας άγγελος. Ένα προσωπάκι άθωο και παιδικό!»

Δέν θέλαμε να τον άρεσουμε μόνο. Δέν θέλαμε να του αναδείξουμε την τραγική αλήθεια. Και αναγκασμένοι να σωπαίνουμε, γορεύαμε σγδόν τούτες υποστά σ' αυτό το ανθρωπινό έρεπιο. Ανεθήκαμε πίσω του μια στενή ξύλινη σκάλα... Εκείνος έβγαλε από την τσέπη του ένα μεγάλο σιδερένιο κλειδί. Έβγαλε άρεση ώρα να βρή την κλειδαρότρυπα. Τα ξαρωμένα, άσπρα γόρετα του τρέσαν...

Η πόρτα άνοιξε! Τέλος βρεθήκαμε μέσα σε μίαν άθλια τρύχη. Μία αυριότα κλειδαρότρυπα και ύστερα μας γόρεσε στο πόσωπο. Άντα έβγ σπύς, κατόπι μιά στωική λάμπα του πετρελαίου. Μας άδρησε κάτω από μιά μεγάλη φωτογραφία που κρεμόταν στον τοίχο. Το πρόσωπο του έλαμπε από μιά μεγάλη γαλήνη, από ύπαιθρο:

—Αυτή είναι η κόρη μου! Τι όμορφη, αλήθεια! Σάν την είδα εκείνη την γορευτική αναπόκριση. Θάθελα να υποστού να της πω: Αδελφί, να γορεύεις, άρεση είσαι! Η γορευτική είχαν μίαν πεθαμένη! Σας θερμοκρασία, κύριοι μου. Έρεσι που την βλέπατε, να της το πείτε! Δέν έρεπε να γορευτεί άρεση είναι ένα μιά πεθαμένη! Είναι άρεση. Πέστε της πως αυτό της το μηνάει ένας φτωχός, βασανισμένος πατέρας...

PIER FRONDAIE

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

—Τό να πιστεύεις στα πάθη του άλλου είναι ο αμύητος των κινδύνων.

—Όταν σάς πληρώσει μιά λύπη, ζήτησε άμεσως την αιτία της! Θ' ανακαλύψετε ότι το σφάλμα πάντοτε είτε άμεσως είτε έμμεσως είναι δικό σας.

—Ο άνθρωπος που δέν διδάχθηκε από την θλίψη μένει πάντα παιδί.

—Η υπέρτα υποφέρει περισσότερο απ' τον πένθος, κι αυτό και άρεση περισσότερο. —Μέτρο της ευτυχίας είναι η έλπίς: εκείνος που έλπει λιγότερο υποφέρει και λιγότερο.

—Λίγα όνματα διασώζουν σίλων διασώθηκαν, γιατί η αληθινή φίλδα δέν επιδεικνύεται.

—Βίδα τότε τον φουκαρά που έρεσε, έρεσε...

Εξοδα συνήθη καὶ ἑκτακτα 5
λίβρες. Σπανιοφύες καὶ αἰσιόσι
7 λίβρ. καὶ 40 σολδία. Βουβὰ πρό-
σια 2 λίβρες. Γιὰ ἑξαετία παρὰ
κοῦ 10 λίβρες. Ρεζιλία καὶ κομι-
τὴς, 4 λίβρες. Ὑπηρεσία, ἐνοίκι-
ον φθορὰ σπηνὴς καὶ... κλάκα 29 λί-
βρες

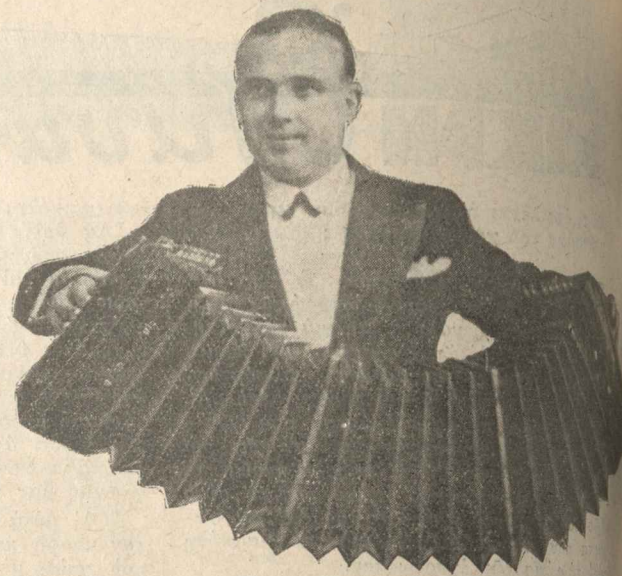

ΑΠΟ ΟΛΟΝ

ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

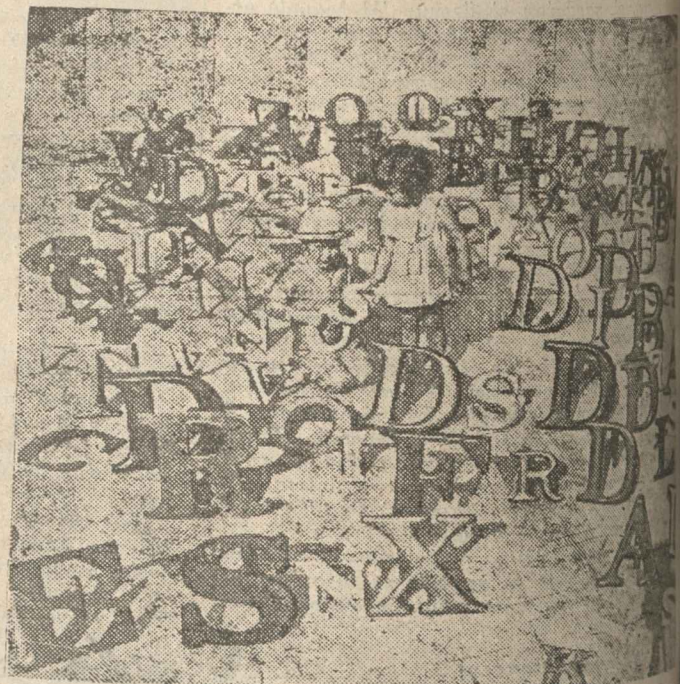
Ἡ χαριτωμένη πρωταγωνίστρια τοῦ θεάτρου «Περσὲς» κ. Μαρίκα Νέφερ, σὲ μιὰ... μεφιστοφελικὴ ἐμφάνισή της.

Ὁ δημοφιλὴς μάστερς τῆς ὁρχήστρας τοῦ κήπου τοῦ Μουσικοῦ Θεάτρου Παπαδόπουλος, ποὺ ξετραλαίνει κάθε βράδυ τὴν νύκτα μετὰ τὰ τραγούδια του.

Ὁ ἀθλητισμὸς ἔχει καὶ τὴν εὐθύνῃ του. Στὴν κόνια μας φαίνεται μιὰ δὺς γκαρσονιῶν προπονητὴν μὲ τὰ... σὺννεργά της στὸν δρόμο ταχύτητος, προκειμένου νὰ μὲρος στοὺς ἐξησίους ἐπαγγελματικὸς ἀγῶνας λαμβάνουν κατ' ἔτος χιλιάδες γκαρσονῖα διαφόρων πόλεων τῆς Σουηδίας, καθ' ὅτι οἱ κερδίζοντες παίρνουν χρηματικὰ βραβεῖα διὰ τὴν ταφρόνητα... Οἱ συναγωνιζόμενοι εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ ποτὸν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ δρόμου καὶ ἀπὸ ἐναντίας πρὸς τωμένο μὲ φλιντζάνια, ποτήρια καὶ καρόφες! Ὅταν πλεῖστος πᾶσιν τὸ παραμικρὸ, ὁ διαγωνιζόμενος τίθεται ἐκτός ἀγῶνος.

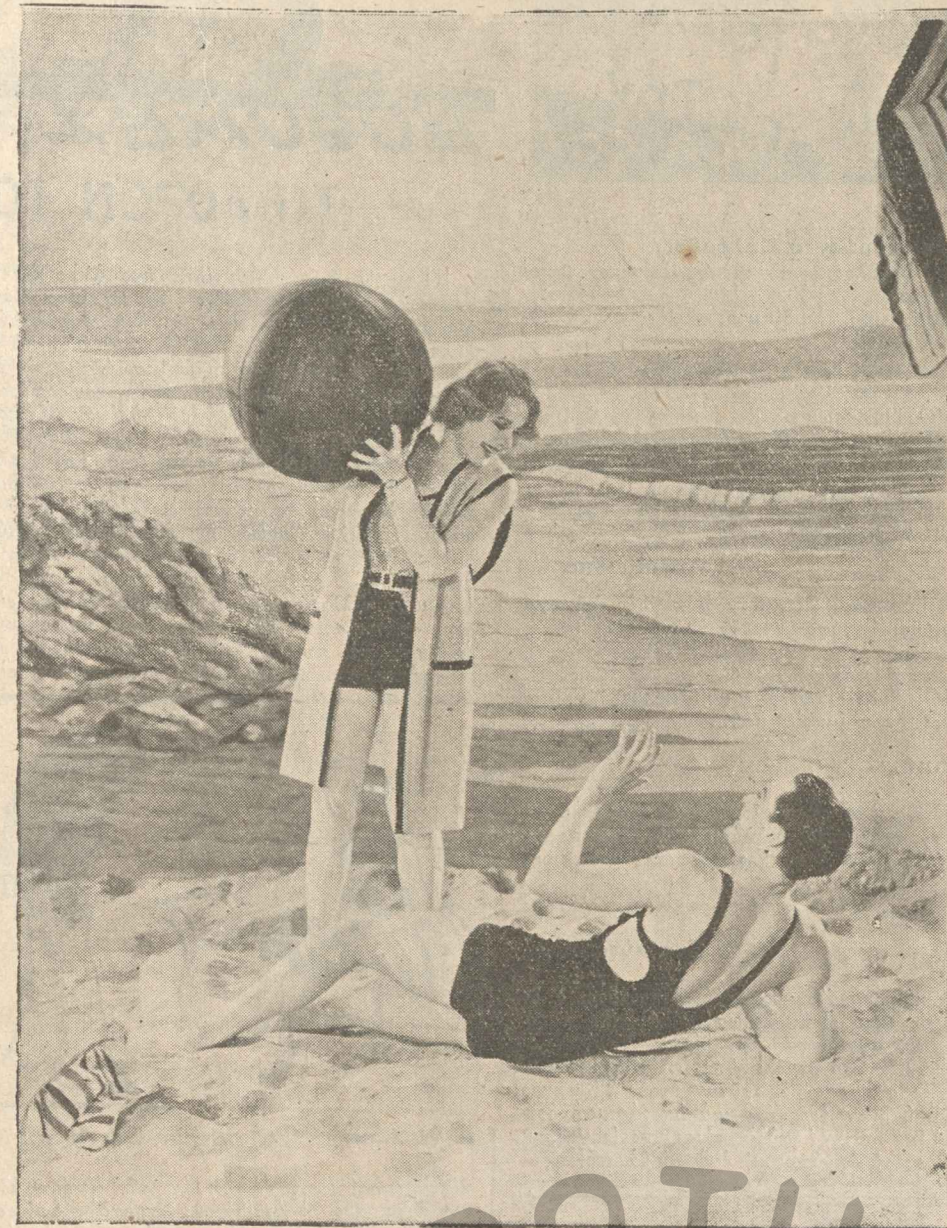
Ἀμερικανισμοί: Τὰ τεράστια ψηφία τοῦ ἀλφαβήτου μὲ τὰ ὁποῖα βλέπετε νὰ παίζουν στὴν εἰκόνα μας δύο παιδάκια, εἰς κατασκευασμένα ἐπὶ τοῦτω ἀπὸ ἀλουμίνιον καὶ χρησιμοποιεῖται τὴν διδασκαλίαν τοῦ ἀλφαβήτου στὰ μικρὰ παιδιά. Ἡ ἔκδοσις ἐπινόησις ὀφείλεται σ' ἓνα καθηγητὴ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Καλλιφορνίας ὁ ὁποῖος θέλησε μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ νὰ... ἐκπαιδεύσῃ τὰ παιδάκια, ἀναγκάζοντάς τα νὰ διδάσκωνται παίζοντες.

Ἡροπλὲς τῆς μόδας: Ἐνα πολὺ πρωτότυπο καὶ τῆς κεφαλῆς ποὺ τὸ ἐλάνσαρον ἐφέτος ἡ Βελγία, ἀρρομοποιοῦν μιὰ πολὺ μακρὰ καὶ στενὴ τὴν ὁποία ἀφοῦ πλέξουνε «πλεξίδα», τὴν ποὺ κεφάλι ὅπως δείχνει ἡ εἰκόνα μας! Ἡ ἡμιποδίζει τὸν ἀέρα γὰρ παίρνει τὰ μαλλιά.

Ἡ ἡμιποδίζει τὸν ἀέρα γὰρ παίρνει τὰ μαλλιά. Τολσοῦ ποὺ γυρίζεται τώρα.

Ποῖος ἔμπορεῖ νὰ πῇ πὼς δὲν εἶναι εὐτυχισμένοι τὸ εὐθὺν αὐτὸ ζευγάρι ποὺ παίζει τόσο ἐγγύς ἀπὸ τὴν θάλασσά; Ἀποφασιστικῶς κατεῖς καὶ μάλιστα ὅταν μὴ πὼς οἱ εὐτυχεῖς αὐτοὶ θνητοὶ εἶναι οἱ δύο περίφημοι κινηματογραφικαὶ ἀστέρες, ἡ γνωστὴ μας καὶ γοητευτικὴ Λέϊλα Χάϊαμ καὶ ὁ ἀθλητικὸς Ρόμπερτ Γιόγγιν.

Ἀλλὰ καὶ ἡ θηλυκὴ «γκαρσόνε» δὲν ἐννοοῦν νὰ ἀνταγωνισθῇ ἀπὸ τοὺς ἄρρενας συναδέλφους των. Καὶ μάλιστα ἐπιδίδονται σὲ διασκεδαστικὰ καὶ δυσκολὰ ἀσπασίματα, ὅπως ἡ «βαρελοδρομὴ» ποὺ βλέπετε στὴν εἰκόνα μας καὶ κατὰ τῆς ὁποίας ἡ διαγωνιζόμενη ὑποχρεοῦνται νὰ περάσουν διδοχικῶς ἀπὸ διάφορα βαρέλια κρεμασμένα καὶ ἀνοικμένα ἀπὸ τῆς ἑνὸς μερὸς. Ἡ δὺς ποὺ προπονεῖται ἀποτελεῖται ἀπὸ χαριτωμένης γκαρσόνες ἐστιατορίων τοῦ Λονδίνου.

Τί ανέκαλυσεν ο Κολόμβος.

Ο δάσκαλος ρωτά στο σχολείο τον μικρό 'Αλεξάκη:

— Πές μου, παιδί μου, ποιός ανέκαλυσεν την 'Αμερική;

Ο μικρός σκέπτεται μερικές στιγμές κι έπειτα απαντά:

— Ο 'Εβισων...

— Καλά, κι' ο Χριστόφορος Κολόμβος τί ανέκαλυσεν, παιδί μου; το λέει ο δάσκαλος θέλοντας να τον υποβοηθήσει.

Ο Χριστόφορος Κολόμβος ανέκαλυσεν... τα αυτιά, απαντά ο μικρός.

Λογική άπορία.

Ο δάσκαλος εξηγεί στα παιδιά του σχολείου, ότι η ύψος φορούν λευκά γιατί «ή υέρια του γάιου των είναι η ευτυχιστέρα ή υέρια της ζωής των».

— Οι άνδρες, τότε, γιατί φορούν... μαύρα; ρωτά ένας μικρός μαθητής.

Κριτική.

— Είδα ένα σπουδαίο παράγωγο προχτές μέσα στο τελευταίο φυλλάδιο που εξέδωκας...

— Τι; ρωτά ο συγγραφέας κατενθουσιασμένος.

— Μισή ώρα τοις φέτα, σπανίας ποιότητας.

Στο αυτόφωρο.

Ο κατηγορούμενος.— Κύριε πρόεδρε, ο δικηγόρος μου είναι άρρωστος και σ'ας παρακαλώ να αναβάλετε την δίκη.

— Αλλά εσύ συνελήφθης επί αυτοφώρου με το γέρι στην τσέπη του υμνυτού. Τί υπορεί να πη' ο δικηγόρος σου για υπερασπίσή σου;

— 'Ισα-ίσα γι' αυτό είμαι περιεργός, κ. πρόεδρε, ν' ακούσω κι' εγώ τί θα πη!

ΖΩΤΑΝΕΣ ΝΕΚΡΕΣ

Δέν πέθανες! Στην κάμαραν ακόμα τ' άρωμά σου είναι χυμένο ως τώρα δά να βγίξεις και άπάνω στον καναπέ, όπως τ' άρισες είναι το κέντρημά σου, και το κουμμάτι που άσες είναι άνοιχτό στο πιάνο.

Άπάνω στο τραπέζι μου πάντα ή δική σου εικόνα που πάντα με την ήρεμη ματιά της με κυττάζει, και δέν είναι ο άνεμος, μά είσαι σ' την πόρτα που μισανόγεις για να μπής της ώρες που βραδυάζει.

Δέν πέθανες! Είσαι παντού και είσαι μέσα σ' όλα: Στών ρόδων τ' ξερύλλισμα, στον στεναγμό του άγέρο, σ'ά νέση που ροδίζουνε όταν πεθαίνει ή υέρια, κι' ως και της νόχης δίπλα μου σε νοιώθω ξεπλωμένη...

Δέν πέθανες, άδίασσο οι μήνες άν περνάνε: Τότε οι νεκροί πεθαίνουνε όταν τους λησμονάνε!

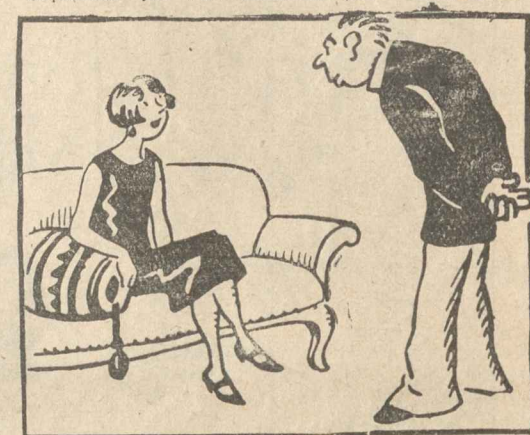
ΚΩΣΤΑΣ ΟΥΡΑΝΗΣ

(«Νοσταλγίες»)

ΧΡ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟ ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ Κ. ΙΣΙΔΩΡΟΥ

Ο κ. 'Ισιδωρος 'Ανανίδης ήτο άνηρ αξιοσέβαστος καθ' όλα, διέθετε δέ πλείστα ύπα προστηματα. 'Αλλά είχε και ένα μεγάλο έλάττωμα: 'Ητο εξαιρετικά άφρονέμενος. Διά να γίνει δέ αντιληπτή ή άφρονημάδα που έμάστιζε τον έν λόγω αξιολογώτατον άνδρα, άκούει να σημειωθούν τά εξής όλίγα: Κάποτε καθήμενος εις τό γραφείον του εδούθησε την πένην του εις τον καφέ του, και ερόφησεν ήδονικώς την υελάνην του μελανοδονίου, ύποστας δονουάτας κοιλιακάς διαταράξεις. 'Αλλοτε μαθών ότι άπεθίωσεν ή σύζυγος επιστηθίου φίλου του έσπευσε να του άποστείλη... συγχαρητήριον επισκεπτήριον, και μίαν άλλην φοράν πού έκοβε βόλτες εις την τραπέζιαν της οικίας του καννίζων, ήθέλησε να πετάξη από τού παραθύρου τό σιγαρέττο του και άκολούθως να καθήση εις

— Θάλασα, τί έχεις να πής για δ'αυτά;

μίαν πολυθρόναν. 'Αλλά έν τή άφρονημάδα του διέπραξε τό αντίθετον: Δηλαδή, άφηνεν εις την πολυθρόναν τό σιγαρέττο του και... έπεσαν ο ίδιος από τού παραθύρου τραυματισθείς σχεδόν σοβαρώς.

Ο κ. 'Ισιδωρος 'Ανανίδης πλην των προσημάτων και τού ελαττώματός του είχε και μίαν άνειδίαν, ή όποία πού ήμερών έώρταζε τά γενέθλιά της. Ο κ. 'Ισιδωρος δέν ελησιμύνησε—ετυχώς ή δυστυχώς—την λεπτούμεταν ταύτην και έσπευσε ν' αγοράση έν δώρον διά την άνειδίαν του. 'Ηγόρασε μίαν φοντανιέρα από πορσελάνην την εγέμισε με φοντάν, και καλέσας τον μικρόν του καταστήματος τού την παρέδωκε λέγων:

— Πήγανέ την στην δόδν 'Αγρησιλίου 258.

Μετά ταύτα έβγαλε από τό πορτοφόλι του ένα υπιλλίοτο και εις τό όπ σθεν μένος αυτού έστειλίσσε τά εξής:

«Στην άγαπημένη μου Θάλασα με της πιο θεομής μου εύνης».

Ο μικρός έλαβε τό δώρον, τό επισκεπτήριον και αξιοσημείωτον φιλοδωρήμα και έτόπην ποδη την άνωτέρω διεύθυνσιν.

Άλλά—! είχε συμβή;... Κάτι τί καταπληκτικόν: Ο κ. 'Ισιδωρος άντι να δώση έν ιδιόν του επισκεπτήριον έδωκεν ένα άλλο ένός παλαιού του φίλου, επί τού όποιου άνεγείοντο επί λέξει τά άκόλουθα: Γεράσιμος Φακής, ύποδεκαετής με μέλλον!

Η είσοδος τού μικρού εις την οικίαν της Θάλασσας έναυστήσθη δι' έλλαλαγμών γαυγών παρ' όλκληρών της οικογενείας. Ο κομιστής έλαβε και νέον φιλοδωρήμα και άπήλθεν. Κατόπιν ο πατήρ ειπεν:

— Πού να τό στέλνι άραγε;... Και έλαβε τό επισκεπτήριον. 'Αλλά τότε κατέστη όνοδος έν της καταπληξείας. 'Εφώνησεν ιδιαιτέρως την σύζυγόν του, έχμην ένα πόνειρο συμβούλιον και κατόπιν άγγισαν να διενεργούν τάς προανακρίσεις διά την

εξακοίωσιν της άληθείας:

— Θάλασα, έλα εδω! έκούγανεν ο άνήρ εις τούτο της.

— Και την προσπάθησε να μάς κωλύει γιατί άλλοιμονόν σου! Συνεπλήρωσεν ή γίλην ήτηρη.

— Τί συμβαίνει; ήρώτησε έκπληκτος Θάλασα.

Ο πατήρ έλαβε τό άκούζον ύφαι:

— Δέν μου λές, παιδί μου, τί είναι ή θάλασα;

— Ο Φακής;

— Ναί!

— Όσοιον, πατέρα!

— Και τί άλλο;...

— Δέ ξέρω...

— Και ύποδεκαετής με μέλλον!...

— Δέν άποκλείεται...

— Τί έχεις να πής έσύ για όλα αυτά;

— Ότι σ'ας έστειλε, πατέρα!...

— Πώς; Τολμάς;!

— Μα τί συμβαίνει;

— Ο Φακής αυτός είναι ο φίλος σου!...

— Δου και τό επισκεπτήριόν του. Δίδοναι τί δής τί σοφ γράφει.

Η Θάλασα έν της καταπληξείας έκείνου νεύσε να άνασταπή ως σάκος έν άπο τ' φώνας.

— Τί είναι αυτό;... Δέν καταλαβαίνω.

— Είναι αυτός πού σοφ στέλνει τί δώρον. Και τώρα δώσε μας τάς άναγκαίαις εξηγήσεις.

— Δέν ξέρω τίποτε...

— Πώς;... Άνεύσαι!...

— Μα άφού δέν ξέρω τίποτα!

— Άπάνω της! Έβουλήθη ή υίτη.

Και ή άτυχής Θάλασα την ήμέραν εκείνην όποίαν έδωταζε την είκοστήν έπέστη των γενεθλίων της έδάξ λυσσομένης των γεννητόρων της, πούς ύψιστην άντορίαν της συνοικίας.

Μετά τινά ώραν εις την άνωτέρω οικίαν πού διεδοματίσθησαν αί σηνάι της νεοπροστικτής αυτής Σανξπρείου τραγουδίας τέσθοναν ο 'Ισιδωρος. Μετά τά αίστα πλείστα έτόλμυσε να ειπή:

— Ε, πώς σ'ας φάνηκε τό δώρον μου;...

— Ποιό δώρον σου; 'Ηότρην ο πατήρ.

— Η πορσελάνητη φοντανιέρα, άδελφέ!

— Πώς έσύ την έστειλες;...

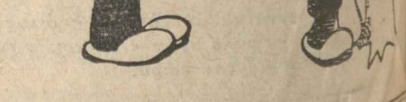
— Βεβαίως!

— Μα αυτή είχε τό επισκεπτήριόν του Γεράσιμου Φακής!

— Ω, διάβολε, κατά λάθος άντι να έβλε το δικό μου έβαλα τό επισκεπτήριόν του παιδικού μου φίλου, με τον όποιον...

Άλλά δέν έπρόφθασε να τελειώσει την φράση του, διότι ή φοντανιέρα υμνυμένη ύπό της άγανακταμένης γυναικός της Θάλασσας καταγώδως επί της κεφαλής του έπεσε κατόπιν κατόπιν κατόπιν κατόπιν έν τή άφρονημάδα του ως άπαντες, έπαισνους... να πονέση!

ΧΡ. Α. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Η συμβουλή του Λόγγυφιλ.

Μιά μέρα ένας νεοορκέζος, κάτοικος των προαστίων, εξήγησε άκρόαση από τον διάσημο νομομαθή σέο Λόγγυφιλ για να του ζητήσει μιά συμβουλή.

Ο γείτονάς του, τού ειπε, έχει έναν μεγάλο μαντοσκόλλο, άλυσοδεμένον ευτυχώς, ο όποιος, κάθε βράδυ, την ώρα που γυρίζει σπίτι μου, μου επιτίθεται ούρλιαζόντα—σο τού επιτρέπει, φυσικά, ή άλυσοίδα του... Συλλογίζομαι μόνον τί θα συνέβαινε αν τύγαινε να σπάση ή άλυσοίδα και... με πάρει οίγος. Τί με συμβουλεύετε;

— Η νομική μου πείρα δέν μου επιτρέπει παρά μόνο μιά συμβουλή να σ'ας δώσω...

— Και ποιά είναι αυτή ή συμβουλή;

— Άλολόγεται: Ν' άγοράσεις και σεις έναν μαντοσκόλλο... άκόμη πιο μεγάλο!

Κι' άλλη μιά συμβουλή του ίδιου.

Την ίδιον διάστημα νομομαθή σέο Λόγγυφιλ έπισκεψή κάποτε κι' ένας νεαρός φοιτητής της νομικής.

— Θά ήθελα να ειδικευθώ, ειπες, στο Διεθνές Δίκαιο. Τί με συμβουλεύετε να μελετήσω;

— Την υγιανισμό... τού Μάνλιγερ! άπάντησεν ο Λόγγυφιλ.

Και ο Λάχμαν άποστεμώθηκε...

Σε κάποιαν ήθικοδιδασκτική συγκέντρωση, ο Τζόν Λάχμαν, διάσημος άπόστολος της 'Απαγορεύσεως τών Οίονπνευματωδών την 'Αμερική, έτελείωσε κάποιον λόγο του εναντίον τού άλκοολισμού με την εξής φράση:

— Κάθε ποτήρι ούίσκου πού πίνετε, σ'ας άρπάζει κι' από μιά ώρα ζωής.

— Τί μ'ας λές, καλέ! τον διέκοψεν ένας από τού άκοροατήριου, είρωνικά.

— Τί θέλεις να πής; έρώτησε τότε ο ρήτωρ με δονή τον διακόψαντα τον λόγο του.

— Άπολόγησε: "Αν παραδεχθώμεν ότι έπίνουμε να ζήσω έκαστό γρόνιαν και ότι κάθε ποτήρι πού έγω πιή μου χράτισεν από μιά ώρα, έ, τότε... θάπορπε ναχα πεθάνει πού τριανταπέντε γρόνιων!

Τά όνειρα του Ναπ-Λέ-οντες και το πετραδάκι.

Λίγον καιρό πριν από την 18 'Οκτωβρίου, την ήμέρα κατά την όποίαν ο Ναπολέων διαλόγεται τό Διευθυντήριο άρχισε να στερεώνει την δική του δύναμη, ο τότε άκόμ άσημος στρατηγός Βοναπάρτε και μέλων Κοσμοκράτορα έδύθη στην Μορσωνάτη, άπου κατοικούσε μαζί με την άδελφή του, την επισκευή τού χήματος Ρενιό. Ο Ναπολέων έπρόθεσε στον επισκεπτή του να κάμουν έναν περίπατο με τ' άλογο, πού γα και Ρενιό δέγνηκε ευχαρίστως.

Στό γύσιμα όμως ένός βοαγώδους δρόμου,

— Τί—όλην! έλεγον οι αὐλικοί!

— Τί έλήθησε! έλεγον οι σούμιοι, οι όποιοι έσκέπτοντο τους πολέμους και τους πολυάριθμους έγθρους πού θα δημιουργούσε τό στέμμα αυτό στον νέον βασιλέα.

Η άστυνομία επί τέλους άναήτησε τον ζογρώσο, για να τό έλξηση έννησας. Έκείνος τότε άπήντησεν άποδοχάτα:

— Η έπινοασή μου σημαίνει: 'Αίμαρτα των Ναπολέων, Βασιλεύς 'Ιταλίας.

Ο ζωνγώσος για τον όποιον έλοι έπίσταν πώς θα σολακίζεταν, δέγνηκε άμέσως τά προσωπικά συγχαρητήρια τού Βοναπάρτε.

— Τί έπινονασή μου σημαίνει: 'Αίμαρτα των Ναπολέων, Βασιλεύς 'Ιταλίας.

Ο ζωνγώσος για τον όποιον έλοι έπίσταν πώς θα σολακίζεταν, δέγνηκε άμέσως τά προσωπικά συγχαρητήρια τού Βοναπάρτε.

— Τί έπινονασή μου σημαίνει: 'Αίμαρτα των Ναπολέων, Βασιλεύς 'Ιταλίας.

Ο ζωνγώσος για τον όποιον έλοι έπίσταν πώς θα σολακίζεταν, δέγνηκε άμέσως τά προσωπικά συγχαρητήρια τού Βοναπάρτε.

— Τί έπινονασή μου σημαίνει: 'Αίμαρτα των Ναπολέων, Βασιλεύς 'Ιταλίας.

Ο ζωνγώσος για τον όποιον έλοι έπίσταν πώς θα σολακίζεταν, δέγνηκε άμέσως τά προσωπικά συγχαρητήρια τού Βοναπάρτε.

— Τί έπινονασή μου σημαίνει: 'Αίμαρτα των Ναπολέων, Βασιλεύς 'Ιταλίας.

Ο ζωνγώσος για τον όποιον έλοι έπίσταν πώς θα σολακίζεταν, δέγνηκε άμέσως τά προσωπικά συγχαρητήρια τού Βοναπάρτε.

Δέν ισχύει παντού τό ίδιο μέτρο.

Η κυρία Φιλαγορούδου πλένοντας τά γέονα της παρπονείται στον άνδρα της πώς δέν έχουν πλέον καμιά πεσέτα γνήη για να σκουπίζονται.

— Δέν υπάρχει άνάγκη, της άπαντά ο άνδρας της, σ' αυτό τον καιρό της άκρίβειας. Για να στεγνώσουν τά γέονα σου δέν έχεις παρά ν' άνοίξεις τό παράθυρο και να τά βάλεις στον άέρα.

— Καλή μέθοδος για οικονομία, παρατηρεί ή κυρία Φιλαγορούδου, αλλά να μου πής άν πούπει να κάμω τό ίδιο αύριο πού θα πάρω τό λουτρό μου;...

— □□—

Βρήκε τον μάστερή του.

Ένας σκωτσέζος περιδιαβάζοντας στους δρόμους τού Νιουκάστλ είδε σ' ένα μαγαζί την έπιγραφή: Τό καθετί έδώ πουλιέται με την γυάδα.

Έκτοτε μέσα και λέει:

— Θέλω μιά γυάδα ούίσκου.

Ο καταστηματούχος, άστειός κι' αυτός όπως έλοι οι Σκωτσέζοι, πής μιά υποτίλια ούίσκου, έγυσε λίγες σταγόνες σ' ένα ποτήρι και βρόγοντας μέσα σ' αυτό τό δάχτυλό του τό έσπασε επάνω στην γυάδα, ή όποία ήτον σημειωμένη στο τραπέζι.

— Ορίστε μιά γυάδα ούίσκου, κύριε.

— Και πόσο;

— Μονάχα τρεις πέννες για γατήρη σου.

— Καλά, κύριε το σ' ένα γατό και τό παίονω.

— Νούισα πώς πορνούσα να άστειυθώ αλλά την έπαθα. Σο άξίζει ένα πιστό.

Και ο έυπνος Σκωτός ήπια στην ύγεια τού καταστηματούχου.

Ο ΟΡΘΟΣ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ

Τ' άπτερία τσιμποδύνουνε κι' ή νόχτα είναι λίγη.

Με σ'ας χλωμό και άρρωστο οι κάμποι άντισεγγίζου.

Κι' όλόγυρά του, όπου στεγνή τό μάτι σου, έδω κορούα, έκεί κορούα στωμένα να ακούζου.

Φίλους κι' έγθρους ο θάνατος σ' ένα τραπέζι ταιγίει.

Όπου τ' άγρίμα άκάλεστο με πείνα τσιγορίζου.

Γαρά στον όπου γλώττωσε, γαρά στον πώγες σ'ίνει.

Μά όσους τό δά: έξέσχισε, καράκια ένασχιζου.

Κι' έξωνα όδός ο Σαλπυτής, πηδάει ο λαδωμένος.

Στοιγμή φωνή και σπαρχήν ή τάλπηλά του βγάζει.

Πού λές τον ίδιο της γαλκό—κι' όγι αυτό σπαράζει.

Μά δέν ξυπνάει στο όδοινό κανάνας πεθαμένος.

Μόν' τά κοράκια φώνουνε κοπαδιστά σ'ά νάγνη.

τών σκωτωμένων ή ψυχές πού σ'ά ούάνια πάνε.

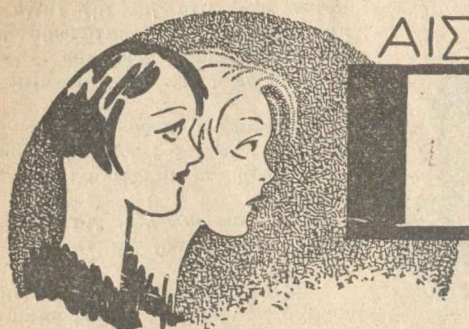
ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΡΥΠΑΡΗΣ

(«Σκαρβαζίον»)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

ΘΑ ΜΕ ΝΟΙΩΣΟΥΝ!

ANDRÉ BIRABEAU

«Ο κ. Κριτό άφισε την εφημερίδα να πέση απ' τα χέρια του και κύτταξε την γυναίκα του, που έγραφε συγγραμμάτων τα μάτια, κοντά στο φως του παραθύρου. Θά φαινότανε σαν μία καλή νοικοκυρά, αν δεν είχε εκείνα τα χρυσόξανθα μαλλιά. (Η μόδα, βλέπετε, ξετρελαίνει και της πιο φρόνιμες γυναίκες!) Είχε αγαθά μάτια, ένα πρόσωπο μαλαμένο και γεμάτο τιμότητα. Κι' ο κ. Κριτό βύτρεα από λίγη σκέψη, της λείε άξαρνα :

—Πωλίν, θάθελα να σου πω κάτι. Σκέφτηκα καλά και νομίζω πως μπορείς να μ' άκουσες δίχως να θυμώσες. Μονάχα πρέπει να μ' άφισες να στά πω όλα. Άκουσε : Έδω και μερικούς μήνες παρατήρησα πως δεν σ' είχα άπατήσει ποτέ... Μή χαμογέλας ! Σου είπα, πρέπει να μ' άφισες να στά πω όλα.

«Έδω και κάμποσον καιρό, θυμάμαι, κάποιον πρωί... Ένοιωσα τον εαυτό μου πολύ κουρασμένο σαν ξύπνησα· μου φαινότανε πως ή καρδιά μου λειτουργούσε άσχημα... Θέλησα λοιπόν να κάνω λίγη ρυθμική γυμναστική, και αυτό με τόσκισε όλος διόλου. Κυττάχθηκα τότε στον καθρέφτη και ό καθρέφτης μουπε πως ήμουνα πενήντα χρονών... Και τότε κατάλαβα πως βρισκόμουν πιά, χωρίς να τό υποψιαστώ καν, στην κατηφορία του βίου μου...

«Η ζωή... Δεν την βλέπεις τάχα αυτή την ειρώνα; Ένα όραιο δέντρο φορτωμένο καρπούς που μίς σκεπάζει. Τα χρόνια περνούν, τό δέντρο είναι άπνότερο φορτωμένο καρπούς, όμως εσύ, κάθε χρόνο γέρονεις όλοένα και περισσότερο· έρχεται μία μέρα που δεν μπορείς να φτιάς κανείς τους καρπούς παρά μόνον σαν άνασηκωθή πάνω στής μύτες τόν ποδιών του. Όμως εκείνη την στιγμή οποιαδήποτε προσάβει και αν καταβάλλη, δεν θά τά φτιάς πιά... Σκέφτηκα λοιπόν τότε τους καρπούς που μπορούσα ακόμη να τους φτάσω, και πού σε λινάω ούτε αυτό δεν θά γινότανε πιά... Και τότε άκριβώς παρατήρησα, Πωλίν, πως δεν σ' είχα άπατήσει ποτέ...

—«Ός την ήμερα εκείνη σου έμενα άφοσιωμένος χωρίς καν ποτέ να τό προσέξω αυτό, χωρίς να τό υποψιαστώ... Έμπρός, μπορείς τώρα να χαμογέλασες... Αυτός είναι άλλωστε ό μοναδικός τρόπος για να μείνι κανείς πραγματικά πιστός. Σημείωσε καλά ότι δεν έχω την πρόθεση να ποζάρω στα μάτια σου σαν ένας άγιος... Όπως κάθε άνθρωπος, έτσι και εγώ έμια άπαντούσα κανένα δημοφιλές προσώπιό, μ' άρεσε να τό κυτώ... Όμως ή ιδέα μίς άπιστίας δεν μουρθε ποτέ στο μυαλό... Μή με πολυθυμιάζεις γι' αυτό. Σου όρκίστηκα πίστη τον καιρό που σε παντρεύτηκα, όπως τ' όρκίζονται όλοι οι άνθρωποι : χωρίς να δώσουν καμιά ξεχωριστή σημασία σ' αυτό... Κατά βάθος, ό καθένας μίς σκέπτεται : «Άσφαλώς θά της είμαι πιστός—έσον καιρό θά μ' άρέσει... Έπειτα, πάλι βλέπουμε...». Κι' αν καμιά φορά μου έρχόταν ή ένδοξη επιθυμία να οητώ σε καμιά ένδοξη περιπέτεια, σίγουρα θάλεγα μέσα μου : «Αργότερα ! Αργότερα ! Έχουμε ακόμη καιρό...».

«Και τότε, τον περασμένο μήνα, μπροστά στον καθρέφτη μου και στα πενήντα μου χρόνια, είπα μέσα μου : «Έχω ακόμη καιρό

—άλλά δεν πρέπει να χάσω ούτε μία μέρα...»

«Μή νευριάζεις ! Μου υποσχεθήκες να μ' άφισες να τελειώσω. Άλλωστε μή βάψης τίποτε άλλο στον νου σου. Δεν γυρεύω αυτή την στιγμή να σε προετοιμάσω για καμιά βαρειά ένμυστήρηση... Δεν σου λέγω παρ' αυτό μονάχα πού σκέπτομαι. Δεν υπάρχει καμιά ιστορία. Δεν συνήτησα καμιά γυναίκα πού να την έρωτεύθηκα. Όχι... Δεν είναι αυτό. Είναι κάτι πολύ πιο άλλο,—ή μάλλον πολύ πιο μπερδεμένο. Πώς να τό πω : Όλοι ξέρομε πως ή Κίνα υπάρχει. Δεν σου έρχεται όμως ποτέ ή επιθυμία να πιάς εκεί, και έξαρνα άρρωσταίνοντας να τρελλαθής από τον καιρό που θά πεθάνης χωρίς να την δής !... Αυτό είναι !

«Με κυριέψε λοιπόν μία τρελλή, άλλόφρο-

—Και τότε παρατήρησα, Πωλίν, πως δεν σ' είχα άπατήσει ποτέ...

ην επιθυμία ν' άποκτήσω μία φιλενάδα... Έγώ που σου είχα μείνει πιστός χωρίς να κάνω καμιά προσπάθεια γι' αυτό αλλά και... κάτι παραπάνω ακόμη : μ' εύχαριστη... κι' ακόμη παραπάνω : από καθαρό έγωισμό ! Σου όρκισα τον εαυτό μου μονομιάς τόσο γελοίο πού δεν σ' άπάντησα ποτέ ! Κι' άρχισα να διοργανώνω την προδοσία μου.

«Φυσικά : έπρεπε να την διοργανώσω ! Έπειδή, όταν δεν έχει πάρε κανείς τον άέρα της άπιστίας, ή άπάτη παρουσιάζει χίλιες δυσκολίες !... Δεν δροθήκα ποτέ στην ανάγκη να σου κρύνω τίποτα, δεν είχα ποτέ ανάγκη της έλευθερίας μου, και κατ' συνέπεια όλες ή στιγμές της ζωής μου ήσαν συνδεδεμένες μ' όλες της στιγμές της δικής σου ζωής... Διοργάνωσα λοιπόν ότι αν θά είχα μία φιλενάδα, θά μου χρειάζονταν τουλάχιστον δύο ώρες, δύο φορές την έβδομάδα... Πώς να της έξοικονομήσω όμως ;... Ό, δεν ξέρεis πόσο στενοχωρήθηκα !... Σκέφτηκα ακόμη πως τό ν' άποκτήσω μία φιλενάδα, αυτό θά μ' έβαζε σ' άφισμένη έξοδα... Και τό ταμείο μίς, δεν τά σπάνανε... Πόσο έκοπίασα να βάλω κατά μέρος ένα ποσό χωρίς να τό πάσης είδηση !...

«Τέλος πάντων, μόλις άπέκτησα την σχετική έλευθερία και τά χρήματα, έφτασα στής λεπτομέρειας... Έπιασα μία μικρή γκαρσονιέρα... Μην έσφριάζεσαι, έλα, άφισέ με να τελειώσω ! Μία γκαρσονιέρα, βέβαια. Όταν άλπινα φιλενάδα, δεν θά μπορούσα να την πηγαίνω στο ξενοδοχείο ! Πρώτα γι' αυτήν... και έπειτα για μένα... Έγώ είμαι δειλός...

άδυνήθιστος σε τέτοια πράγματα... Να μόνον δηλαδή σ' ένα ξενοδοχείο με μία γκαρσονιέρα... να γυρεύω ομαίω... να υποφέρω τα όλεμματα των υπηρετών... !... Όχι...

«Βρήκα λοιπόν ένα μικρό διαμέρισμα : ένα μεγάλο σπίτι του Άντερ. Όπως καταλαβαίνεις ήταν ένα σπίτι που είχε πολλά τετοιου είδους διαμερίσματα. Το άνταρ έπαιρνε αυτό από την ματιά πού μοιράζε ό θνητός : μία ματιά συνεχόου. Μία ματιά που στενοχωρήσε. Και σαν έγινε μ' αυτό, στενάξα μ' άνακούφιση : δεν μόνον παρ'αυτά να θρώ και μία φιλενάδα.

«Μπρός, χαμογέλασε πιά, Πωλίν : την βρήκα την φιλενάδα... Άνταρ της γυναικής πού γυριζόμουν, καμιά, ενά, θεία, δεν μου φάνηκε ενδιαφερόντως άπαισι σ' αυτές που θά μπορούσα να γνωρίσω... Κου, θά σου έξοικονομήσω όλα όσα έκανα με φορά πού άρχισα... Πήγα σ' όλα τά τοια, στά μουζικ-χόλλ, στά μαγαζιά... Έπιασε κουβέντα με δαντέζες, πήρα από πίσω μου στρουλλές... Και στον όρόμο άπάντησα πολλές γυναικες άξιαγάπτης... και μάλιστα—σ' ή μολόγ, Πωλίν,— της έπότησα... Πισ ή τούτοις δεν μύρεσα να πω την τελευταία ξη, να κάνω τό τελευταίο όημα !... Διότι γνότανε πάντοτε πως έπαιρνα να καταστρέψω κάτι, να τό μωρ δώσω... Βλέπεις, καλή μου, έταν μείνη κανείς πολλά χρόνια πιστός σε μία γυναίκα, είναι πόρα πολύ δύσκολο να την άπαιση !... Λοιπόν, καθώς είδες, σ' έξοικονομήθηκα τί ήθελα να κάνω. Δεν πιστεύω να μωι καμιά κάμα γι' αυτό :

«Η Πωλίν έκανε μίαν άπαισι κή κίνηση με τό κεφάλι, χαμογελώντας τρυφερά. Ό άπαισι της έξοικονομήσε :

—Άλλά, άφισέ με να σου πω και κάτι άλλο ακόμη. Πρώτα για την γκαρσονιέρα μου. Μίς γαίνα εκεί πέρα, καταλάβαινε, δύο φορές την έβδομάδα... Φυσικά, έπληγαν μόνον... Σχετικά, έπληγαν μόνον... Κι' ό θυρωρός μ' έβλεπε να μπαίνω και να βγαίνω. Μόνον ! Σου άρχη είχα συνήθειες μωι πού...

να φροντίξη αυτός για τό νοικοκυριό... Άλλά δεν παρουσιάσθηκε ποτέ ή ανάγκη να φτιάξη τό κρεβάτι μου... Δηλαδή, κατάλαβαίνεις πόσο θά μ' είχε πάρει στο πιά !... Ό, είμαι σίγουρος γι' αυτό ! Νοιώθω πού σ' άφιστηνικό βλέμμα του καρτωμένου άπαισι...

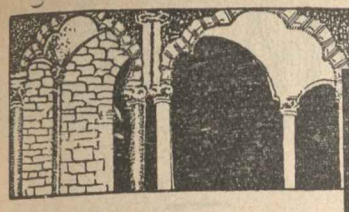
«Πάνω μου ! Άκούω τό γέλιο του Μπρεντίνους συλλογισμούς του. Έ, λοιπόν, είναι γέλιο και μόνο να τό λή κανείς. Κι' έμια διατέρεως αυτό μου είναι άναπόφευκτο, πού ή πείρα και ή τέχνη του κατώρθωναν κάθε φορά να μεταβάλλουν τον έρωτά τους σ' έναν παραξυσμό άληθινής τρέλλας. Μά ό Δόν Ζουάν δεν ικανοποιείτο τώρα πιά με την σκέψη πως είχε πάρει την γυναίκα ενός ζηλιάρου συζύγου. Ήθελε κι' έλας να τον τιμωρήσει γι' αυτήν άδυναμία του αυτή, παίρνοντάς του την γυναίκα του μπροστά απ' την αυτή του.

«Ο Δόν Ζουάν έπέτυχε τό σγέδιο του αυτό ένα βράδυ πού ό κόμης έδινε στο σπίτι του ένα υπάλ - μασκέ.

«Ο κ. Κριτό κυττάει τά γλυκά της μάτι, τό μαρμαρένο κόμης προσώπιό της και σπινθρώνει δειλά, ίκεταινικά :

—Θά φορξής ένα πυκνό δελμά στο πρόσωπο. Αυτό είν' όλο...

ΑΝΤΡΕ ΜΠΡΑΜΠΟ

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ

Δόν Ζουάν

(Τά προηγούμενα)

«Ο Δόν Ζουάν φεύγει από την Ισπανία και άναζητεί στην Ιταλία νέες συγκινήσεις και καινούργιες περιπέτειες. Σε μίαν έσπερίδα ό Δόν Ζουάν γνωρίζεται με την γυναίκα του κόμητος Μπερνάντο και την προσκαλεί να χορεύσουν.)

(Η συνέχεια)

«Ο Δόν Ζουάν ένοιωσε της δυνάμεις της να παραλύουν και τό χέρι της να τρέμει. Την έβλεπε να βυθίζει ύπρη την ματιά της μέσα στα μάτια του. Τί να σήμαινε τάχα ή ματιά εκείνη; Τί να τούλεγε;

«Η Βιτωρία όμως θυμήθηκε ξαφνικά τον έρωτά της, πού την παρακολουθούσε με ματιές τρομερές και γι' ή άποφυγή μίαν από της συνήθισμένες σκηνές ζηλοτυπίας, παραγγέλλοντας τον Δόν Ζουάν να σταματήσουν, λέγοντας πως είχε κουρασθή. Μά ό Δόν Ζουάν κατάλαβε τον συλλογισμό της. Είπε κι' αυτός την ίδια στιγμή τον κόμη Μπερνάντο, πού τον κύτταζε βλοσυρά, ενώ τό μέτωπό του ήταν γεμάτο ρυτίδες. Άληθινά, ήταν ζηλιάρος ό κόμης, μά σαν λήη κανείς ζηλιάρους πρέπει να ένοψη άδέξιος. Γιατί ή υπερβολική ζήλεια των συζύγων έφέρει τ' αντίθετα πάντα άποτελέσματα, πράγμα που συνέβη και τώρα.

«Ο έρωας της Βιτωρίας.

«Η άγρια ζήλεια του κόμητος Μπερνάντο δεν έμπόδισε την Βιτωρία και τον Δόν Ζουάν να έλπιούνται και ν' αγαπιώνται. Ο Δόν Ζουάν βέβαια από την πρώτη γνωριμία τους, άρχισε να πηγαίνει σπίτι τους. Από καιρού σε καιρό όμως, γιατί αν πήγαινε συχνά, θά γινόταν ύποπτος κι' αν πάλι δεν πήγαινε καθόλου, θάδινε πάλι λαβή σε υποψίες. Κάθε φορά όμως πού πήγαινε στο σπίτι, τον έβρισκε διαρκώς στο πλάι της γυναίκας του.

Στό σπίτι όμως του κόμητος Μπερνάντο έμεινε και μία νέα συγγενής τους, ή Τζίνα, μία κόρη σε ήλικία γάμου και χωρίς περιουσία, πού γυρεύαν γάμη και παντρεύση. Κι' ό Δόν Ζουάν, για να ξεγελάσει τον ζηλοτυπικό σύζυγο, άποφάσισε να παίξη τον κλασσικό ρόλο του μέλλοντος μνηστήρος της Τζίνας. Έκανε κόρτε στην νέα, ενώ συγχρόνως διακινεί της πού τρελλές έρωτικές συγκινήσεις με την Βιτωρία, πού είχε πιά παραδοθεί χωρίς αντίσταση στής ιδιοτροπίας μίς παρυσίας και τυφλής αγάπης.

«Η Βιτωρία πηγαίνει τρέμοντας στα ραντεβού της, γδύνονταν γρήγορα-γρήγορα και παραδίδεται στην άγκαλιά του έρωστού της, πού ή πείρα και ή τέχνη του κατώρθωναν κάθε φορά να μεταβάλλουν τον έρωτά τους σ' έναν παραξυσμό άληθινής τρέλλας. Μά ό Δόν Ζουάν δεν ικανοποιείτο τώρα πιά με την σκέψη πως είχε πάρει την γυναίκα ενός ζηλιάρου συζύγου.

έλευθερία κινήσεων. Αυτό, φυσικά, τώξερε ό κόμης, μά δεν άνησυχούσε και πολύ, επειδή έγνωρίζε καλά τά κοστούμια πού φορούσαν ή γυναίκα του και ή Τζίνα. Άλλ' άκριβώς πάνω σ' αυτήν την προύποθεση στήριζε κι' ό Δόν Ζουάν τό στρατηγικό του σχέδιο. Έπεισε της δύο γυναίκες πως θάταν πολύ διασκεδαστικό, αν άλλαζαν τά κοστούμια τους και δημιουργούσαν έτσι κάποια σύγχυση μ' ένοχλοιστά και κομικά άποδοπτα. Κι' αυτές δέχθηκαν να συμμορφωθούν με την επιθυμία του Δόν Ζουάν.

Τό σατανικό σχέδιο εις ένέργειαν

Τό βράδυ της γιορτής ό Δόν Ζουάν δεν έφύγε από τό πλάι της Τζίνας, πράγμα πού ένοχλούσε τρυφερά τον κόμητα Μπερνάντο, ό όποιος σπανιζόταν πως ή ιστορία αυτή θά άδηγούσε σ' έναν εύτυχισμένο γάμο. Όταν χορεύσαν καμπίσο, ό Δόν Ζουάν ώδηγούσε την Τζίνα κάτω στον κήπο. Ήταν μία μαγευτική νύχτα κι' ή νέα κόρη δεν μπορούσε φυσικά ν' άντισταθή στα θέληγτρα του Δόν Ζουάν, πού άρχισε κι' έλας να τον αγαπά με ειλικρίνεια.

Έπληξαν και κάθισαν μέσα σ' ένα άνθισμένο χιόσκι κι' ό Δόν Ζουάν δεν έλασε καθόλου τον καιρό του. Έπληξε την Τζίνα στην άγκαλιά του και την μύεψε με χάδια και φιλική παράφορα.

«Ο κόμης Μπερνάντο, πού τούς είδε με μεγάλη του ευχαρίστηση να κατεβαίνουν στον κήπο, πήγε σε λίγο και βρήκε την γυναίκα του.

—Την αγαπά, της είπε. Αν δεν είχες την πρόθεση να την παντρευθή, θάταν περισσότερο επιφυλακτικός. Όσοό δεν πρέπει να μείνουν πολλήν ώρα μόνονι τους. Είναι κάττω στον κήπο.

—Άσε με να φροντίσω εγώ γι' αυτό, πού άπάντησε ή κόμηςσα.

Κι' ενώ ό άνδρας της πήγε στην μεγάλη αίθουσα πού ήσαν οι καλεσμένοι του, ή Βιτωρία κατέβηκε στον κήπο και βρήκε τούς δύο έρωτευμένους μέσα στο χιόσκι. Έκει μέσα καθώς είχαν μείνει σύμωμον, θάλλαζαν τά κοστούμια τους. «Ο Δόν Ζουάν δούθησε της δύο γυναίκες να ντυθούν κι' όταν ή Τζίνα φόρεσε τό κοστούμι της Βιτωρίας, έκείνη της είπε ν' ανέβη πάνω στο σπίτι : να παίξη τον ρόλο της οικιακής σκηνής. «Ο κόμης την είδε σε λίγο και, ξεγελασμένος από τό κοστούμι, εύχαρίστηθηκε, νομίζοντας πως όλα ήσαν εν τάξει.

Και ήσαν, πράγματι, όλα εν τάξει. Γιατί μόλις ή Τζίνα έφυγε, ό Δόν Ζουάν, πού τον είχαν ήδη ελπίσει να έλθουν της και ή έθωότης της, άπαξε την Βιτωρία στην άγκαλιά του με μίαν άσυγκράτητη παραφορά. Μέσ' στο περίπτερο υπήρχε ένα χαλί τριαντάβι, πού ή βία του τον ήλέκτριζε. Μά ή Βιτωρία άντισταθήκε. Αυτό πού σκεπτότανι δεν ήταν καθόλου ρομάντο ! Θά μπορούσε ν' άνα μπη ξαφνικά κανέναν. «Ο άνδρας της, όταν λίγα βήματα μακρότερό της, για να γνωρίσει της Τζίνας και καταλάβαινε την αλλαγή των κοστούμιών, σίγουρα θά ζήτησε εξηγήσεις και σίγουρα ή ζηλοτυπία του θά τον έβαζε σε φοιρξές ύποψιες, θά τον έκανε τρελό. Θά κατέβαινε μίςμω : κάττω στον κήπο, θύμπαινε σαν θεία μέσα στο χιόσκι και τότε... Αν έλκειαν πάλι την πόρτα, θάταν άκόμα χειρότερο. Όταν κλείνη κανέναν την πόρτα...

«Ο θρίαμβος

Μά όλα όσα έλεγε ή Βιτωρία άντι ν' ά-

φοπλίζουν, άπεναντίας έρέθιζαν περισσότερο την φαντασία του Δόν Ζουάν. Ήταν γι' αυτόν πολύ ένδιαφέρον, ν' άπολάβη τά θέληγτρα μίς δευτέρας γυναίκας, φλογισμένος από τά χάδια μίς πρώτης ! Κι' έπειτα ό φόβος πού έκανε την Βιτωρία να τρέμει κι' έκανε της κινήσεις της σπασμωδικές και την αντίστασή της έπιμονή, τούδινε σχεδόν την έντύπωση του πρώτου έρωτικού σπασμού. Άκόμα και τό ένδεχόμενο της ξαφνικής εμφάνισης ενός μανιασμένου συζύγου, τον ένθουσίαζε. Άλλωστε, τό έφοος του ήταν άρκεστή εγγύηση...

«Η Βιτωρία όμως έξακολουθούσε να άντισταθεί. Γιατί έπέμενε ό Δόν Ζουάν τόσο; Γιατί να μην αγαπιούνται σαν πάντα, στα ραντεβού τους πού είχαν ήσυχία και έσφιγμένα; Αυτό πού σκεπτόταν εκείνος, δεν ήταν για επικινδυνή τρέλλα; Όσοόσο κατάλαβε σε λίγο πως ό Δόν Ζουάν δεν θά υποχωρούσε.

Κι' άφού πριν έδωσε στον έρωστού της τον έρεθισμό της άντισταθεί, ή Βιτωρία παραδόθηκε ύστερα στον παροξυσμό του πάθους. «Ο Δόν Ζουάν είχε αυτή την φορά μίαν άσυνήθιστη όρμη, κατ' έμοιαζε με έρωτικό πείσμα, με μανία. Κι' ή Βιτωρία, άφού υπέκυψε στην επιθυμία του Δόν Ζουάν, ήτν τώρα υποχρεωμένη να κα-

τάλλη άπεγνωσμένες προσπάθειες για να συνέλθη και να μωρεστή να παρουσιασθή μπροστά στον άνδρα της και τούς τόσους καλεσμένους της.

Σαν άνέβηκε τέλος στο σπίτι, έτρεξε να συναντήσει την Τζίνα, την πύρε κορυά στην κάμαρά της κι' εκεί άλλαζαν πάλι τά κοστούμια τους. «Η Βιτωρία είχε την γνώμη πως ή έμπαση αυτή του Δόν Ζουάν με τά κοστούμια δεν ήταν καθόλου διασκεδαστική. «Η δύο γυναίκες έναφάνηκαν σε λίγο στην αίθουσα. Την ίδια στιγμή ό Δόν Ζουάν έφύγε στον κόμητα Μπερνάντο μία θοισματική ματιά και ύστερα πλησίαζε την Τζίνα, για να έξοικονομήσει τα κοστούμια.

Τό αποτέλεσμα όμως ήταν παρόξενο. Γιατί ή άναμνήσεις του Δόν Ζουάν από την νύχτα εκείνη ξεφύριζαν σαν φαντασία πού περισσότερη την Τζίνα από την Βιτωρία. «Η Τζίνα ήταν τό άγνώστο, ένα είκτιστο λουλούδι, πού έτοιμάζονταν ν' ανοίξει. Κι' όταν ό Δόν Ζουάν σκεπτότανι μίαν γυναίκα, ή σκέψη του αυτή δεν πογούσε ποτέ να μεταβληθή σ' επιθυμία και σ' έλπίδα.

«Άλλαγή κατεδύνσεως.

«Όταν έναπλήθη στο σπίτι του κόμητος, τά κατάρσεις όστε να βρή την Τζίνα μόνον της. «Άρχισε να της κίνη την έπιστοσύνη της και, για να κερδίση την έπιστοσύνη της, να της μιλά με μεγάλο σεβασμό για τον ιερό δεσμό του γάμου.

Στό τέλος της ζήτησε να του δείξη την κοίτη-κατοικία της, για να γνωρίσει τό περίβλλον της... «Η Τζίνα τον ώδηγούσε πούδω και πού, έτσι ό Δόν Ζουάν μύεψε μέσα όποτε μίς θεότητος. Εξαπατήγαν έκτοτε πολλές φορές. «Ο Δόν Ζουάν έλεγε την γνώμη του για την ποικιλία των διαφόρων επίπων και ή Τζίνα κατάλαβε πως όρα, σύμωμον με της υποδείξεις του. «Γιασε πέρασε με μεγάλη διάκριση στο υπονοούμενο της νέας κόρης, θέλοντας να ποικιλοποιή την μεγάλη σκηνή, πού θά διαδραματιζόταν την μέρα, πού θά την ένοιωσε έτοιμη να υποκύνη.

(Η συνέχεια στο ποσέχες)

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

ΟΟΟΟΟΟΟΟ

Ο ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΛΑ ΡΟΣ

ΟΟΟΟΟΟΟΟ

«Η τρελλή αγάπη του νεαρού λοχαγού Μπουρντέιγ για την χήρα Λά Ρός. — Ένα παράφορο αίσθημα. — Ο χωρισμός που οδηγεί την Λά Ρός στον τάφο. — Ένα υπέροχο μνημόσυνο για την αγάπη της.»

«Όλων των λαών ή σοφία συμφωνεί πάνω στο σημείον αυτό: ο έρωας χρόνια δεν κυττά. Κι' ή ιστορία, και μαζί μ' αυτήν ή καθημερινή ζωή, μας το επιβεβαιώνουν. Έχουμε άπειρα παραδείγματα ανθρώπων, που όταν πιά είχε δώσει για πάντα ή νεότητά των, αγάπησαν μ' ένα πάθος παράφορο κι' απελπισμένο. Η ίδια μάλιστα λαϊκή σοφία έχει αποκρισταλλώσει το αξίωμα, πως ο γεροντικός έρωας είναι ο πιο δυνατός και ή αντίληψη αυτή βασίζεται πάνω σε αναμφισβήτητα ψυχολογικά δεδομένα.»

Την ίδια ψυχολογική έμφανεια μπορεί να δώση κανένας και σ' ένα αντίστοιχο γεγονός, εξηλεκτικωμένο επίσης από την ιστορία και την πείρα: Οι νέοι αγαπούν συνήθως γυναίκες κάπως ώριμες. Όστόσο είναι σπάνια τα περιστατικά νέων, που αγάπησαν γυναίκες ηλικιωμένες. Ένα απ' αυτά είναι και το περιστατικό του λοχαγού Μπουρντέιγ, φίλου και συγγενούς της περιφημής Μαργαρίτας της Ναβάρρας, που διακρίθηκε στής μάχες του Πιεμόντου και σκοτώθηκε στην τελευταία έξοδο του γαλλικού στρατού στο Έντεν, σε νεαρή ηλικία.

Ο νεαρός Μπουρντέιγ, που ήταν αδελφός του δυναστού Γάλλου συγγραφέως Μπραντόν, δεν προωριζόταν από τους γονείς του για το στρατιωτικό στάδιο. Σε ηλικία δεκαοκτώ χρονών τον έστειλαν στην Ίταλία για να σπουδάση φιλολογία. Η μητέρα του, που σχετιζόταν πολύ με την ποιητική Μαργαρίτα της Γαλλίας, δούκισσα της Φερράρας, προτίμησε να σπουδάση ο γιός της στο εκεί πανεπιστήμιο, για να βρίσκεται υπό την αδιάκοπη επίβλεψη της υψηλής φίλης της. Πράγματι ο νεαρός Μπουρντέιγ έφτασε στην Φερράρα και ή δούκισσα τον δέχθηκε σά συγγενή της και τον κράτησε κοντά της. Μα ο Μπουρντέιγ δεν έβρισκε καμιάν εξαιρετικήν ευχαρίστηση στον Βιογίλιο και στον Τόμασο και μια φορά που το δούκαλο παλάτι της Φερράρας ήταν γεμάτο διορφες νέες, προτίμησε να χαρή τα δεκαοκτώ χρόνια του, προμαντεύοντας ίσως πως ή ζωή δεν θα του χαμογελάσει για πολλόν καιρόν ακόμα. Η δούκισσα Ρενέ άρχισε ν' ανησυχά για τον νεαρό προστατευόμενο της και δεν ήξερε τι έκανε κάθε φορά να γράφη στην μητέρα του, που ζήτησε ταχιστα πληροφορίες για της πανεπιστημιακές προόδους του γιού της.

Μέσ' στο παλάτι της δουκίσσης, ανάμεσα σε χίλιες-δυο νέες κι' διορφες κυρίες και δεσποινίδες της ακολουθίας της, ήταν και κάποια άκοκτα ηλικιωμένη χήρα, ή δεσποινίς Λά Ρός, άλλοτε κυρία της τιμής στην αυλή της Μαργαρίτας της Ναβάρρας, που ακολούθησε την Ρενέ της Γαλλίας στην Ίταλία, όταν παντρεύθηκε τον δούκα της Φερράρας. Αιτή ή χήρα λοιπόν με τα γκρίνια μαλλιά είχε την σατανική δύναμη να σκλαβώση κυριολεκτικά την καρδιά του νεαρού Μπουρντέιγ, που καθώς είπαμε ήταν τότε δεκαοκτώ χρονών. Στο πλάι της γυναίκας αυτής ο νεαρός υπάκουε στήν δοκιμασία στιγμής υπέρτατης ευδαιμονίας, στιγμής που καμιά άλλη γυναίκα δεν ήξερε να του χαρίση. Κι' απόδειξη πως της έβλεπε πιστάς, ανάμεσα σε χίλιους άλλους πειρασμούς που τον πολιορκούσαν στενά, γιατί ο νεαρός Μπουρντέιγ ήταν ένας διορφος και δυνατός νέος.

Τόσο αναγκαία είχε γίνει γι' τον ήρωά μας ή αγάπη αυτή της γήρας Λά Ρός, που όταν άπεσσε να εγκαταλείψη την Φερράρα και το πανεπιστήμιό της, για να έλθρη στην στράτα, όπου αιδανόταν ιδιαιτέρα κλίσση, δεν μπόρεσε να φήγη μόνος. Κι' έτσι

συμφώνησε με την έρωμένη του να φύγουν μαζί για την Γαλλία! Η χήρα Λά Ρός θα μπορούσε κάλλιστα να ξαναγίνη κυρία των τιμών στην αυλή της Μαργαρίτας της Ναβάρρας, που τότε βρισκόταν στο Παρίσι. Κι' έτσι έγινε. Ο νεαρός Μπουρντέιγ πήγε στον στρατό κι' έγινε γρήγορα αξιωματικός. Μα ούτε τα θέλητρα της πρωτεύουσας, ούτε ή τρελλή ζωή των αξιωματικών τον έκαναν να ξεχάση την αγαπημένη χήρα του, που καθώς φαίνεται έλασσοσε μια τρομερήν επίδραση πάνω του. Και το παράξενο αυτό είδυλλιο βάσταξε χρόνια, ως την εποχή που ο Μπουρντέιγ έφτασε για να λάβη μέρος στους πολέμους του Πιεμόντου και της Πάριμας.

Ο χωρισμός αυτός ήταν ένα τρομερό πλήγ-

Η πριγκίπισσα Ρενέ της Γαλλίας.

μα για την έρωτημένη Λά Ρός. Η βασίλισσα της Ναβάρρας, βλέποντας την μαυρύν άπελπισία της, ζήτησε να μάθη την άφορη της και κίνη τότε της έξιμολογήθηκε το άθεράπειτο πάθος της για τον νεαρό Μπουρντέιγ. Η βασίλισσα Μαργαρίτα, που ως γνωστόν τρελαινόταν για το σκάνδαλο, έμαθε με όλες της λεπτομέρειες του το ιστορικό της αγάπης αυτής, που την ενδιέφερε ιδιαιτέρως, γιατί ο Μπουρντέιγ ήταν μεταξύ άλλων και συγγενής της. Τού κάκου προσπάθησε να παρηγορήση την φίλη της και να της κάνει πιο ευχάριστη την ζωή της στο Πάρι, όπου είχαν εγκατασταθή τότε ή Μαργαρίτα. Η Λά Ρός δεν βάσταξε τον καιμό του χωρισμού αυτού και την αγωνία, πως ίσως δεν θα ξαναβλέπε πιά τον αγαπημένο της φίλο, που πολέμοις στους Ιταλικούς κάμους. Κι' ο καϊμός αυτός την έφερε γρήγορα στον τάφο.

Ο Μπουρντέιγ, μαθαίνοντας τον θάνατο της αγαπημένης του, ένοιωσε μια τέτοιαν άπελπισία, που άποράσισε να τελείωση κι' αυτός την ζωή του κι' έναν ένοδο και τιμημένο θάνατο πάνω στο πεδίο της μάχης. Μα ή τύχη του πολέμου ήταν ιδιότροπη. Δεν κινή σκεδόν ποτέ έκείνους, που αντιμετώπιζον θεωρητά τον θάνατο, κι' άποδείχθηκε έτσι πως τον φοβόνταν. Κι' έτσι ο Μπουρντέιγ γύρισε στην Γαλλία σπως κι' άκέρωτος μετά το τέλος της Ιταλικής έκστρατείας.

Η βασίλισσα της Ναβάρρας τον δέχθηκε σαν φίλο και σαν συγγενή της και τον κράτησε κοντά της, θέλοντας, καθώς του είπε, να της πη λεπτομέρειες από της μάχες του Πιεμόντου και της Πάριμας. Η ιστορία μας δίνει αυτόντο ένα διάλογο της ξυπνης αλ-

της βασίλισσης με τον λοχαγό Μπουρντέιγ πάνω στον παράξενον έρωτά του με την κυρία Λά Ρός.

Η βασίλισσα τον παρακάλεσε να άμνημα να την συνδεήσει ως το παρελθόν κι' άμνημα να κάνουν μαζί ένα περιάτο. Ο νεαρός υπάκουσε, που ήταν τότε είκοσιπεννεν έτών, έδωσε το μπράτσο του στην βασίλισσα και κατέβηκαν κάτω στο άδυτο πάροχο. Μιλούσαν για τον πόλεμο. Ο νεαρός αξιωματικός της έλεγε διάφορα άνέκδοτα κι' ή βασίλισσα κρατούσε σημειώσεις, γιατί έκτός των άλλων και πνευματώδης συγγραφέας. Ξαφνικά ή βασίλισσα σταμάτησε να τον ρώτησε:

— Δέν αισθάνεσαι, ξάδελφε, το χέμα να σαλεύη κάτω από τα πόδια σου;

— Όχι, Μεγαλειότατη!

— Μα σκέψου καλλίτερα, έπανελάει ή βασίλισσα.

— Ξάφθηκε άρκετά, κυρία, μα δεν δαίνοναι να σαλεύη τίποτα, γιατί παύει αμ στέρεη πέτρα.

— Λοιπόν σε πληροφορώ πως βρισκόσαι πάνω στον τάφο και στο σώμα της άφης κυρίας Λά Ρός, που είναι θαμμένη εδώ και πού, καθώς ξέρου, την αγάπης της. Άφορ ή ψυχές μας αισθάνονται όποτε έστι τον θάνατο, δεν πρέπει ν' άμνημα έστι ή υπέρωχη αυτή ύπαρξη, που πέθανε εδώ με λίγον καιρό, θα νοιώθη κάποια σπαραξη καθώς περνάς από πάνω της. Άν δεν ν' άμνημα θνήσκες, έπειδή ο τάφος είναι βαθύς, δεν σημαίνει πως κι' εκείνη δεν τώναισε κι' δεν συγκινήθηκε. Κι' άφορ είναι συνήθεια πολλή, να κάνουμε ένα ευλαβικό μνημόσυνο στήν ύμνηση των πεθαμένων, και μάλιστα ένομο που αγαπήσαμε, σε παρακαλώ να της έλες ή να επάτερ ήμών, ένα χαίρε Μαρία και ένα χαίρε βαθέων και να στήσεις με λίγον ένομο το χέμα, που την σκεπάζει. Έτσι θα έστι πως είσαι ένας πιστός ένομος κι' έστι χαλός χριστιανός. Σ' άφινο λοιπόν να άμνημα αυτό το καθήκον.

Ο υπέρωχος αυτός διάλογος, δεν φανερώνει μόνο το άναμφισβήτητο πνεύμα της βασίλισσης Μαργαρίτας της Ναβάρρας, που έαίρε ενα ύπεροχο μνημόσυνο έλαφώς αλλήλων φιλολογίας, άλλα και το γεγονός πως ο νεαρός της χήρας Λά Ρός για τον νεαρό λοχαγό Μπουρντέιγ δεν ήταν καθόλου πλατωνικός, μα ένας φλογερός έρωας που έκδηλούσε δύση δύναμη πολλή σπάνια συνδέεται αλλήλων και νέων άκόμα γυναικών, που άμνημα για ποστή φορά.

Τό ότι ο έρωας αυτός ήταν τέτοιος, το φανερώνει άκόμα κι' ο έπιλογος του Μπουρντέιγ στο Ιστορικό της αγάπης αυτής της βασίλισσης της Ναβάρρας που θυμίζει ένα έπίγραμμα ένομο, που βρισκόται στο μνημείο μιας ένομο, που έβρισκε στην Νότο Νταύ ντε Πάριμα και που λέγει περίπου τα έξης: «Άρεστέ, άμνημα έξοισας σε παρακαλώ λοιπόν να μνημα κατάς άκόμας.»

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

(Προηγούμενα)

Την εποχή της διηγήσεώς μας ή Γαλλία βρισκόται στας παραμονές έμφυλιον σπαραγμού και έ-

νας τρομερός έξοντωτικός άγών διεξάγεται μεταξύ καθολικών και ούγενόττων. Από τους δυό ήρωες της διηγήσεώς μας Μαργαριτάν έχει σκοτωθή ο γερο-Μαργαριτάν τραυματισθείς κατά την διάρκεια της διηγήσεώς μας τα οποία άρίσαμε στο μεταξύ έχον διαδραματίσει στην τραγωδία της σφαγής των ούγενόττων το καθένα και από ένα ρόλο. Ο βασιλιάς Κάρολος ζή ή ή άποτραβηγμένος στον πυργο Βενεσέ, έχοντας άρίση την διακνήδνησην της Γαλλίας στην μητέρα του Αικατερίνη.

44

(Η συνέχεια)

ΕΝ κατόρθωσε ν' άποκομηθή παρά μόνον όταν ή γρη άπαράνια του, που καθόταν κοντά στο κρεβάτι του, πιά διηγόταν παλές ιπποτικές ιστορίες, όπως κάνουν στα φοβιστάριμα παιδιά για να τ' άποκομήσουν.

Τον περισσότερο καιρό του, ο Κάρολος τόν περνούσε συγγράφοντας το έργο του για τα «Βασιλικά Κυνήγια» — που έεδόθη σε έκδοσι στα 1625. Την νύχτα, έγραφε ποιήματα· μερικά απ' αυτά μάλιστα είναι έξαιρετικά όμοια, και φανερόν είναι ενα ποιητικό ταλέντο και μια διαύγεια πνεύματος σπάνια στην εποχή του.

Τέτοιο είναι κι' ένα ποίημα που έγραψε στην Ροναύ και που τελείωνε με τον περίφημο στίχο:

Έγώ, μερως να δώσω τον θάνατο, Σ' άμνημα, την Άθανασία!...

Συνέθετε επίσης και μουσική, διηύθυνε δε ο ίδιος την έκτέλεση των μουσικών του ένομου.

Πολλές φορές, έντοτοις, στην μέση μιας συζητήσεως ή της έκτελέσεως ενός μουσικού κομματιού, τον έβλεπον να διακόπτεται έξαφνα, να κλωμάη και να τρέμει συγκομώς. Καί τον άκουγαν τότε να ψιθυρίζει:

— Πόσο άμνημα!... Πόσοι φόνοι!... Ά! Τι καλούς συμβούλους που είχα!... Θεέ μου, σπάρσε με, κι' έλέησέ με...

Κατόπιν έξοιπασε σε λυγμούς, και έπεφτε στήθος, σε καμιάν από της τρομερές κοίτης της άφορσεως του.

Πολλές φορές μέσα στην εβδομάδα, ή Μαρία Τουσε έρχόταν και τον έπισκεπτόταν κρυφά.

Στής 29 Μαΐου, ο Κάρολος ο 9ος πέρασε μια τρομερή νύχτα.

Πα' όλες της προσπάθειες που κατέβαλεν ή δυστυχισμένη του παραμάνα για να τον κάνει να ήρεμήσει κάπως, ο βασιλεύς κατέληξε από ενα τρομερό παραλήρημα. Έβλεπε κάποια φορυσιαστική όπτασία, κάποιον φοβερόν έφιδι.

Όλη την νύχτα την πέρασε κλαίγοντας, κι' άρρομαχώνοντας...

Δέν μπόρεσε να βρ ή λίγη άνάπαυση παρά στα χαράματα της 30 Μαΐου θαιμένης στην Νότο Νταύ ντε Πάριμα και που λέγει περίπου τα έξης: «Άρεστέ, άμνημα έξοισας σε παρακαλώ λοιπόν να μνημα κατάς άκόμας.»

* *

Ο Κάρολος, με όμμα άργό, κορσασμένο, έκανε βόλτες πάνω-κάτω μέσα στο δωμάτιό του. Τό κωποριασμένο του κορμί, το σκελετωδες πρόσωπό του, έκαναν το νέο αυτό παλάτι να μοιάζει μ' έναν γερό, συντριμμένο από τα χρόνια...

Τι είναι όμως, έξηγτα χρόνια ζωής μπροστά σε είκοσι μήνες τήκεων;...

Με τι μπορεί να παραβηθή το μαρτύριο του ν' άκούη νύχτα-μέρα, μέσα στο βάθος

της συνειδήσεώς του, κραυγές που έκτελούν, που ζήτην χάρη, που φωνάζουν:

— Μεγαλειότατη! Μεγαλειότατη! Είμαστε οι φιλοξενούμενοί σου! Είμαστε οι φίλοι σου!...

Ο Κάρολος, κάθε τόσο, πήγαινε στο παράθυρο, μισάνοιγε τα κουρτίνια, και ψιθύριζε:

— Ω! Δέν έρχεται!... Παραμάνα, δέν έρχεται!...

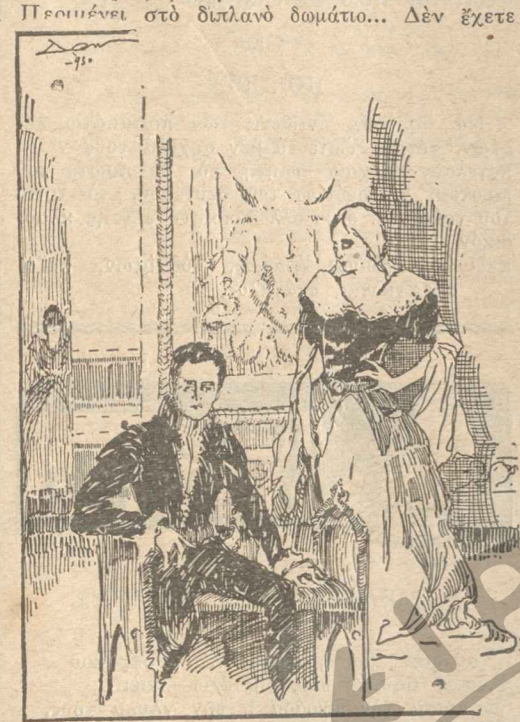
— Μεγαλειότατη... Ο άγγελιοφόρος έφυγε στής έφτα... Η ώρα, τώρα, είναι μόλις όχτώμισι... Θάρρη...

— Κι' ο Άνταίγ;... Τόν έκάλεσες;...

Αυτό τοδλάχιστον ήθελε;...

— Ηρθε, Μεγαλειότατη... Έδώ είναι...

Προσέβη στο διπλανό δωμάτιο... Δέν έχετε

— Μαρία, θα μου άρκεσής να με παρακαλέσεις ο' αυτό που σου ζητώ...

παρά ν' άνοίξετε την πόρτα... Θέλετε να τον κάλεσω;...

— Όχι, όχι... Σε ήγο...

Ο Φοργκιόκος γέ Μαλαίγ γι' Άνταίγ, ήταν ένας νεος υπάλληλος άφορσεμένος στον Κάρολο, ο όποιος δυό μέρες πριν από την σκηνή που περιγράφουμε, τον είχαν νομώσει διοικητή της Ουλεάνης.

Τής Ουλεάνης! Τής ιδιαιτέρας πατρίδος της Μαρίας Τουσέ!...

Τί έσχεδιάζε, λοιπόν, ο Κάρολος 9ος; Θα το δούμε με ήγο...

Στής έννά, ή πόρτα του δωατίου άνοίξε και έφανήθηκε ή Μαρία Τουσέ.

Στην άγκαλιά της κρατούσε το παιδί της. Μια άσυγκράτητη χαρά έλάμπε στα μάτια του βασιλέως...

Η Μαρία παρέδωσε το παιδί στην γρη παραμάνα του Καρόλου, και προσώρησε προς τον βασιλέα.

Έλεγε πολύ άδυνατίσει. Ήταν τρομερά κλωμύ. Ήταν έτοιμος πάντοτε όοια, και είχε πάντα αυτή την άδωδότηρα στην μορφή της που ήταν και το μεγαλύτερο χαϊμά της.

Βλέποντας πόσο είχε καταβληθή ο βασιλεύς στο διάστημα των λίγων ημερών που είχε να τον δει, δέν μπόρεσε να συγκρατήση τα δάκρυά της.

Έκείνη, πήρε τον έραστή της στα γόνατά της—πως έκανε στο σπύτα τους της όδου Μπαρρες—και τον άγκάλιασε σφιχτά

χωρίς να μπορέ να προσφέρ ή έξη.

Για λίγα λεπτά δέν άκούγονταν παρά οι σιγαλοί λυγμοί της...

Ο Κάρολος προσπάθησε να την παρηγορήση. Κατέβαλε μιαν υπεράνθρωπη προσπάθεια...

— Μαρία... άκουσε με... της είπε, χαϊδεύοντάς την στο κεφάλι. Είμαι καταδικασμένος... Αύριο, σε λίγες μέρες το άργότερο, θα πεθάνω...

— Κάρολε, καλέ μου Κάρολε, δέν θα πεθάνεις!... Η τύχη σου είναι που σε κάνουν να βάσεις με το νου σου, τέτοιες ιδέες... Ά!...

Άς είναι καταραμένοι αυτοί που σε συμβούλευσαν, και το άδικωμένο αίμα άς πέση στο κεφάλι τους...

— Όχι, Μαρία!... Είμαι χαμένος, το ξέρω... Την έρχομένη φορά που θάρης να με δεις, ίσως να μη μ' εύρης ζωντανό... Μην κλάεις... Άκουσε με... Σ' άμνημα, πού υπήρξες ο μοναδικός άγγελος μέσα στην πονεμένη μου ζωή, δέν θέλω, ύστερ' απ' τον θάνατό μου, να βασανίζεσαι... Θέλω να είσαι πάντα ευτυχισμένη, και να ζήσης... έστο και για ένα μόνον λόγο: για να μάθης αυτό το παιδί να μη μωρή την μνήμη μου, όπως θα την μωσουν όλοι οι άλλοι...

— Κάρολε! Μού έσχεζεις την καρδιά!

— Τό ξέρω, γλυκέ μου, αγαπημένη μου άγγελε... Καί όμως, πρέπει... Σήμερα το πρωί σ' έκάλεσα για να σου δώσω της τελευταίας μου οδηγίες, της τελευταίας μου διαταγής...

Ναί, εν άνάγκη θα σου δώσω διαταγές, σαν βασιλιάς σου που είμαι!... Θάνα ή πρώτη και ή τελευταία φορά που θα σου μιλήσω έστι!...

Συγχώρεσέ με...

— Κάρολε! Φίλε μου! Αγαπημένη μου! Βασιλιά μου! Η κάθε έπιθυμία σου είναι ίση για μένα! Γιατί όμως άνησυχείς;...

— Λοιπόν... Πά να ήρεμήσω, τώρα, στής τελευταίας μου στιγμής... την δέκατην ο βασίλευς, για σένα, αγαπημένη μου Μαρία, καθώς έπίσης και για το άδωο αυτό πλάσμα, με μου δοξαστής να με άκαούσης σ' αυτό που θα σου ζητήσω, και πέσαν τον θάνατόν...

Η Μαρία έξοισσε σε λυγμούς.

— Σ' δοκίμαζι, αγαπημένη μου... είπε.

— Πολύ καλά... συνέχισε ο βασιλεύς. Έξοισ τον τιμό χαρακτήρα σου, και είμαι βέβαιος πως θα κρατήσεις τον λόγο σου, έστο κι' όταν άκούσης αυτά που έχω να σου πω...

— Άκουσε, Μαρία... Όταν πεθάνω, δέν μένεις μονάχη, δέν δέν έχης καμιάν τοχμή και τίμια προστασία, οι έχθοί μου θα έππεσουν εναντίον σου και θα θέλουν να σε κάνουν να πληρώσης την μνήμη εντύγλα που γνώρισες στην ζωή μου...

— Τι με νοιάζει ή φώναξεν ή νέα τρομαγμένη από τα λόγια του. Πρώτω να άπαρσο, φτάνα να είμαι μόνη... Κι' έπειτα, γιατί θα έκρίταξεν να καταπέσουν μια δυστυχισμένη γυναίκα που δέν ζήτη παρά το δικαίωμα να ζήση και ν' αναδύνην το παιδί της;

— Άχ, Μαρία, δέν τον ξέρεις έσθ τι είναι... Ίσως έσθνη, στο κάτω-κάτω, να μη σε πτόναιαν... Μά το παιδί... Θα φοβήθουν μήπως το δυστυχισμένο παιδί μου, που έχει το άτύχημα να είναι από βασιλικό αίμα, προσβάλη καμιά μέρα άπαιτήσεις επί του θρόνου...

Θά θέλουν να το κάνουν άκύνδον... Καί ο καλλίτερος τρόπος για να κάνει κανείς κάποιον άκύνδον, είναι να τον σκοτώση!...

— Τό παιδάκι μου!

Τα λόγια αυτά τή έκόπτεσε με τρόμο ή Μαρία Τουσέ. Έτρεψε σήγκοιμη...

— Θα το σκοτώσουν, Μαρία! Όσο μακρύνει άν άν πια, όσο καλός κι' άν κρατήση, αυτοί θα τοδθουν και θα το σκοτώσουν... Θα το δηλητηριάσουν... Θα το σφάξουν...

— Σόπα! Ή, σόπα!...

Ο μόνος τρόπος για να το σώσης, είναι να

Η ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΑ ΣΥΛΛΟΓΗ
ΧΑΡΤΟΥ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ ΤΟΙΧΩΝ
ΚΑΙ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΡΥΘΜΟΝ
ΒΟΥΛΗΣ 22 ΤΗΛΕΦ. 21-339

ΚΟΡΣΕΛΕΣ
ΖΩΝΕΣ

Τελεία εφαρμογή
και
στερεότητας.

Έπι μέτρῳ ἢ εὐρω-
παϊκές έτοιμες,
εις τὰ Φαρμακεία

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

[Όμόνοια και «ΜΙΝΕΡΒΑ»

Σταδίου 15

Παραπλεύρως τοῦ «Αττικού»

Η ΚΡΕΜΑ

ΕΝΤΕΛΒΑΪΣ

Άσυναγώνιστος εις τὸ νὰ προσδίδῃ
εις τὸ πρόσωπον καὶ τὸ δέρμα δρο-
σερότητα, λευκότητα καὶ ὠραιότητα.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ κεντρικὰ φαρμακεία
ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
(ΟΜΟΝΟΙΑ) ΑΘΗΝΑΙ

ΛΕΜΟΝΙΑ ΦΘΗΝΑ

Ἡ CITRONINA, βγαλμένη ἀπὸ τὰ φρέσκα
λεμόνια τὰ ἀντικαθιστᾷ τελείως.
Ἐνα πακέτο ἰσοδυναμεῖ σχεδὸν μὲ 20
λεμόνια.

Πωλεῖται στὰ κεντρικὰ Φαρμακεία πρὸς ἄρας 7.

Κεντρικὴ παρακατὰθήκη: Φαρμακείον

ΜΠΑΚΑΚΟΥ Όμόνοια.

ΑΙΜΟΚΛΕΪΝΗ

Εἶναι ἀπαραίτητος δι' ὅλης τῆς Καρ καὶ Αἰδῶς καὶ
ὁποῖα ἐπιφέρουν ἔνεκα τῆς Ἀναξίας τῆς περιόδου καὶ
Καθυστάσει ἁμίσως τοὺς πόνοὺς καὶ κανονίσει τελείως τὰ
χρονικὰ διαστήματα καὶ ἀπαιτοῦνται.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΥἱΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ & ΣΙΑ ΑΘΗΝΑΙ

ΤΡΕΠΑΡΣΟΛ
ΕΙΣ ΔΙΣΚΙΑ ΧΑΠΙΑ

Εἰδικὸν Γαλλικὸν φάρμακον κατὰ τῆς Συμφύλου ὅτι
κεχωρισμένον παρὰ τοῦ Ἱατροσυνηδρίου τῆς Ἑλλάδος καὶ
τῆς Φαρμ. Σχολῆς Πανεπιστημίου Παρισιῶν. Ἀντι-
πρόσωποι ΥἱΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ καὶ Σία

Παιδιά.

Ἐπιστημονικὰ μελέται παρὰ τῆς Συμφύλου
καὶ τῆς Φαρμ. Σχολῆς Πανεπιστημίου Παρισιῶν.
Ἐκδόσεις: Ὁδὸς Ἐρμού 116